

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ και
1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1904

ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Εν 'Αθήναις
'Οδός Τριπόδων 11

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Β' ΦΥΛΛΟΝ 16-17

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἑτησίᾳ δρ. 4.— ἑξαμ. δρ. 2,50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

† Ν. Λύτρα

Ο ΝΑΥΤΗΣ

Ο ΜΠΑΛΟΣ

... Σούτ! Σούτ! 'Ε! σού! πάρε! θά μας τραγουδήση ή νύφη...

— Ναι! ναι! ή νύφη, επανέλαβον έν χορῶ οί προσκεκλημένοι.

'Εκείνη ντροπαλή-ντροπαλή με τή μεταξένια κούδα της, με τὸ φουντωτὸ φέσι της ἔρριψε βλέμμα εὐχαριστήσεως γύρω της, ἐπρόβαλε τὸν ἀτελεύτητον τράχηλόν της και ή φωνή της, τρέμουσα ὡς χορδή τεθραυσμένης κιθάρας ἔθην εν εἰς παλμικήν κίνησιν πάντα τὰ περι αὐτήν...

«Σάν ἤμουνα κι' ἐγὼ παιδί

'Ερη, 'Ερηάκη μου...»

Οἱ γλεντζέδες, ἀψ' οὐ ἔδωσαν περιστροφικήν κίνησιν 'στῆς βράκαις των ἐπανέλαβον τήν στροφὴν ὀρχοῦμενοι συγχρόνως ή οὐραλιάζοντες δαιμονιωδῶς.

Οἱ δανδήδες τῆς ἐποχῆς με τῆς Κυριακαί καις φορεσιαῖς τους, με τὸ ἀπαραίτητο ζουνάρι 'στῆ μέση, ἤμιλλῶντο, τίς θά ὑπερβῆ τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ὕψος τῆς φωνῆς.

Τινὲς τούτων ἐπεχείρουν νὰ κάμουν σιγόντο εἰς τὴν νύμφην, τὸ ὁποῖον ὅμως ὀλίγον διέφερε ὀνείον ἔσματος.

Τὰ βιολιά ἐγκρίμαζον, ὡσεὶ διεμαρτύροντο διὰ τὴν ἀδεξιότητα τῶν κυρίων των, τὰ λαγοῦτα ἐνυμπάνιζον λυγηρὰν στροφήν, τὰ κλαρίνα ἐξέπεμπον ὀνοφθόγγους κλανθηρισμούς, τὰ πεθερικά φουσκωμένα ἀπ' τὸ πολὺ φαγοπότι, παράμερα σὲ μιὰ γωνιὰ ἐκαμάρωναν τὸ ταιριασμένο ἀνδρόγυνο, ὃ δὲ πεθερὸς ἰδιαιτέρως δὲν ἔπανε νὰ θαναμάξῃ τὸν γαμβρόν, τὸ γυνὸ του.

— Τί λεβέντης! ἔλεγε. 'Ο Θεὸς νὰ μοῦ τὸν χαρίσῃ. Καὶ ὃ μύτος τοῦ μπάμπια Κοσμᾶ ἐνησμενίζετο ἐπὶ τῷ ἀκούσματι και ή κυρὰ Φροσύνη, ή πεθερά, ἐλάμβανεν ἀφορμὴν νὰ ἀναφωνῆ.

— Τί ταῖρι, Παναῖτσα μου, νὰ μας ζήσουν, νὰ μας ζήσουν τὰ παιδιὰ μας!

'Απὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐτάραττε τὸ ξεφάντωμα κάμμιὰ πιστολιά, τὴν ὁποῖαν οἱ ζουναροφόροι λεβέντες εὐηρεστοῦντο νὰ σερβίρουν σ' αὐτὰ και 'σιὰ νεῦρα τῶν προσκεκλημένων — ἔτσι γὰ τὸ καλὸ τῆς γιορτῆς — καθὼς ἔλεγαν.

Τὸ πρᾶσι ἔρρεεν ἀφθονο, τὰ μάγια ἐγούρλωναν, ή μύταις ἐκοκκίνιζαν, τὰ μωαλά ἐστροβιλίζοντο, ή κοιλιαῖς ἐφούσκωναν και τὸ πᾶν ἐκεῖ μέσα ἐκυλινδοῦτο.

'Η εὐθυμία, ή καθαρὰ εὐθυμία, καθὼς τὴν ἐννοοῦσαν οἱ Πλακιώταις τοῦ καιροῦ ἐκείνου, εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ ζενίθ.

'Η ὦρα εἶνε μεσάνυχτα και ὅμως τὸ γλέντι λαμβάνει μεγαλειέτας διαστάσεις.

Αἰφνης ἀποτόμως και ὡς διὰ μαγικῆς δυνάμεως ὃ πανζουρλισμὸς ἐκείνος κατέπαυσε! Τὰ

ὄργανα ἐξέπεμψαν τοὺς τελευταίους των στόνους, οἱ ἑορτασταὶ ἐξεκένωσαν τὴν τελευταίαν σταγόνα τοῦ ποτηρίου των, βραχνή τις φωνὴ ἀφῆκε τὴν τελευταίαν λέξιν ἔσματος και μία διάτορος φωνὴ ἐκυριάρχησε.

— Τὸν μπάλο! τὸν μπάλο! 'Ο γαμβρός, ποῦ εἶνε ὃ γαμβρός, ή πεθερὰ ἀπ' ἔδῳ...

'Εκκοφαντικαὶ ἐπιδοκιμασιαὶ διεδέχθησαν τοὺς λόγους ἐκείνους.

Τὰ ποτήρια πληρωθέντια και πάλιν ἐξεκένωθησαν μέχρι τρυγός.

Κατόπιν σιγὴ ἐπεκράτησεν ἄκρα και τὰ βλέμματα πάντων προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς πεθερᾶς.

Στιγμαὶ τινες παρήλθον!

'Επὶ τέλος μία κασέλα ἔτριξε θρηνηωδῶς και εἰς ὄγκος ἤρξατο βαδίζων, προκαλῶν ὡς ἐκ τούτου τοὺς στεναγμούς τοῦ ἐδάφους. 'Εκινήθη, ἀνέπνευσε θορυβωδῶς, ἐποποθέτησε σιραβὰ τὸ φέσι της, ἔξεσεν ὀλίγον τὴν φλεγόμενην ὀνὶά της, ἔβηξε μιὰ-δύο φοραῖς και σταθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀμηγύρεως.

— Γὰ νὰ 'δοῦμε, εἶπε, τί γαμβρὸ κάνω!

'Οταν ἐγὼ 'πῆρα τὸ Μιχάλη μου, ὅλος ὃ κόσμος τὸν ἐθάμαξε με τὸ μπάλο του!

Και προχωρήσασα ἔθηκε τὰς πηγμῆς ἐπὶ τῆς ὀσφύος εἰς σημεῖον προσκλήσεως.

'Η ὀμήγυρις παρεμέρισεν, ἀποτελέσασα κύκλον ἵνα κενωθῆ χωρὸς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ μπάλου. Τὰ ὄργανα ἐκουρδίσθησαν αἱ φωναὶ κατέπαυσαν και πάντες ἀνέμενον.

'Ο γαμβρὸς με τὰ καινουρογορημένα του ὄουχα, με τὸ μεταξένιο του κορδονέτιο, με τὸ πηχναῖον ποικιλόχρονον ὀνόμακτρον ἐπὶ τῆς τᾶπης παρετήρησεν ἐκκληκτος τὴν πεθεράν, 'σάν νᾶλεγε:

— Δέν με παρατᾶς, χριστιανὴ μου, 'σιὰ χάλια μου!

— Κάθεσαι ἀκόμη; ἠρώτησεν ἐκείνη.

'Εκείνος ἐτονθόρισε λέξεις τινὰς και εἶτα ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κασέλας.

— Καὶ ὃ μπάλος; προσέθησαν οἱ ἑορτασταί.

— Ποιὸς μπάλος ἀδερφέ! Δέν ξέρω τί μοῦ λές! δέν ἔμαθα ποῖέ μου τέτοιο πρᾶμμα...

'Η κυρὰ-Φροσύνη ἐγούρλωσε τὰ μάγια περισότερο, ἐκοκκίνισε, ἔσφιξε τὰς πηγμῆς, ἐκίνησεν ἀπειλητικῶς τὴν κεφαλὴν και ἀνέμενον.

'Ο κύρ-Γιῶργης, ὃ μπακάλης; τῆς γειτονιάς— ἦτον κι' αὐτὸς καλεσμένος—ἐπλησίασε τὸν γαμβρόν και ἐψιθύρισε...

— Βρὲ 'Ηλία, σήκω νὰ χορέψῃς γιατί' ἀλλήως ὃ γάμος διαλύεται... ἔτσι, βλέπεις, εἶνε συνήθεια, νὰ χορέψῃ ή πεθερὰ με τὸν γαμβρὸ τὸν μπάλο, ἀλλήως.....

'Εκείνος ἰάχασε!

— Τί λές, κύρ Γιῶργη; ἐφέλλισε.

Και τιναχθεῖς ἔστη ἀντιμέτωπος τῆς πεθερᾶς.

— 'Α! Μπαρό! ἐφώναζον οἱ συμπέθεροι.

— Μὰ τί νὰ χορέψω, ἐσκέπτετο ὃ ἀτυχῆς 'Ηλίας, ποῦ δὲν ξέρω νὰ πάρω τὰ πόδια μου...

Τὰ ὄργανα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν και ὃ στρόβιλος ἤρξατο.

'Η κυρὰ-Φροσύνη, γεμάτη χαρὰ και θυμὸ μαζί, ἀνέτεινε ἀλληλοδιαδόχως και καιεβίβαζε τὰς χεῖρας, ἔκρουε τὰς παλάμας και ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ παρακολουθῆσῃ τὴν κίνησιν τῆς κούδας της, ὀρθοῦσα συγχρόνως τὴν ψυχὴν της εἰς κρείττονα ὄρχησιν διὰ φοβερῶν ἀλλαγαμῶν!

'Ο γαμβρὸς ἐκκληκτος πρὸ τοῦ παραδόξου ἐκείνου χοροῦ, μὴ θέλων ὅμως νὰ ὑστερήσῃ τῆς κυρὰ-Φροσύνης διὰ τὸν φόβον τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου, ἤρκειτο νὰ ἐναλλάττῃ τοὺς πόδας και νὰ κρούῃ διαρκῶς τὰς παλάμας.

'Η πεθερὰ ἴδρωσε, ἔιδρωσε και 'φούσκωνε ἀπ' τὸ θυμὸ της διὰ τὴν ἀδεξιότητα τοῦ γαμβροῦ.

— Δέν κοροειδέομαι γὰ, ἀνέκραξε λυσσωδῶς! 'Επὶ τέλος θά πάψῃ αὐτὴ ή κομωφδία.

Συγκίνησις διεδέχθη τοὺς λόγους της!

'Ο δυστυχημένος 'Ηλίας, ἀψ' οὐ ἐκίνησε νευρωδῶς δὴ-τρεις ἀκόμη φοραῖς τὰ πόδια του ἔπεσεν ἐξητλημένος ἐπὶ τινος καθίσματος.

— 'Εξω, μασκαρά, ἐκραύγαζεν ή κυρὰ Φροσύνη, ἔξω αἴτιμε, ἀγράμματα.

'Ητο διαταγὴ τῆς πεθερᾶς και ἔπρεπε νὰ ἐκκληρωθῆ.

Πανδαιμόνιον ἐπληκολούθησε τότε!

Τραπέζια ἀνετράπησαν, σκαμνιά ἐξεσφενδονίσθησαν, πόδια ἐξενυχιάσθησαν, πιστόλια, μαχαίρια, πιροῦνια ὅλα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν.

'Η οἰκογένεια τῆς νύμφης συνεπλάκη πρὸς τὴν τοῦ γαμβροῦ.

Τὸ σκουπόξυλο τῆς πεθερᾶς ἀπειλητικῶς ἠωρεῖτο ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν και καταπίπτον ἔθρανε πᾶν κρανίον, ὅπερ ἀνθαδῶς παρενετίθετο ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ δρόμου του.

Τὸ αἶμα ἐκηλίδου τὸ ἔδαφος και αἱ οἰμωγαὶ τῶν κτυπωμένων ἐπροξένουν τὴν φρίκην.

Και θὰ διετηρεῖτο ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ή λυσσώδης ἐκείνη πάλη, ἂν μὴ φωτεινὴ τις ἰδέα δὲν διήρχετο διὰ τοῦ κρανίου τοῦ κύρ-Γιῶργη.

Ταχὺς-ταχὺς, ἐφ' ὅσον τῷ ἐπίτερον αἱ διαστάσεις τῆς κοιλίας του ἐπλησίασε τὴν λυχνίαν και δι' ἐνὸς φνσημάτου ἐσκόρπισε τὸ σκότος εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν.

Πανικὸς κατέλαβε πάντας και ή σεσηπνῖα κλίμαξ ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ ὑποστῆ τὸ βάρος τριάκοντα ἀνθρώπων ἐν σπουδῇ κατερχομένων πρὸς τὴν ὁδόν.

'Οταν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀνέτειλε, διὰ νὰ περιλούσῃ τὴν εὐδαίμονα τῆς Παλλάδος πόλιν, εὗρε τὴν κυρὰ-Φροσύνην περιερχομένην τὴν αἰ-

θουσαν τῆς καταστροφῆς και ἐν ἀπελπισίᾳ ἀναπολοῦσαν τὰ γεγονότα τῆς παρελθούσης νυκτός.

Συγκίνησις κατέλαβε τὴν ψυχὴν τῆς πεθερᾶς.

'Εκάθησεν ἐξητλημένη ἐπὶ τινος ἔδρας και με πεπνυμένην φωνὴν ἤρξατο καλοῦσα:

— 'Αειῶ, 'Αειῶ...

Οὐδεὶς ἐφώνειτο! 'Η 'Αειῶ, ή κόρη της, ή νύμφη τῆς χθὲς εἶχεν ἀφήσῃ τὸ σπῆτι και 'πῆρε πρῶι-πρῶι τοὺς δρόμους γὰ ναῦρη κάνενα σπῆτι νὰ μπῆ δούλα...

— 'Επειτα ἀπὸ τέτοιο ἔρεζιλικι, εἶπε 'στὴν κυρὰ Γιάννανα τὴ γειτόνισσα, δὲν μπορῶ νὰ 'δῶ πειὰ κἀνενα...

Τῶμαθεν ή κυρὰ Φροσύνη και ἀπαρηγόρητη ἔκλαιγε μερόνυχια τὴ συμφορὰ της. 'Ο ἀτυχῆς γαμβρὸς ἀπὸ 'κείνη τὴν βραδύα ἐχάθη ἀπ' τὴν 'Αθήνα ἀφῶ ἐδήλωσεν ὅτι «πάει νὰ σκοτωθῆ».

'Πέρασαν μῆνες ἀπὸ τότε!

Μιὰ μέρα ὃ φίλος του ὃ Γιαννακὸς τὸν 'πέτυχε ὄξ' ἀπ' τὸ «'Ρωλόι».

— Βρὲ 'Αιῶ, τί γίνεσαι; 'χάθης μωρέ! πῶς τὰ περᾶς;

— Τί νὰ γείνω! ἀπήνησε μεμψιμοιρὸς ἐκείνος.... νὰ! βρίζομαι....

— 'Η 'Αειῶ, ἰάμαθες; 'χάθη ἀπὸ 'κείνη τὴ βραδύα.... κἀνεὶς δὲν ξέρει τί ἀπέγεινε!...

Μεῖα τινα δὲ σκέψιν ἠρώτησε μετὰ τινος ἐκ πλήξεως:

— Μὰ πῶς; δὲν 'σκοτώθηδες ἀκόμη;

— Μπᾶ! ἀπήνησεν ὃ 'Ηλίας μειδιῶν, δὲν ἦτο δὰ και μεγάλο πρᾶμμα αὐτὸ!...

— Καὶ τώρα;

— Τώρα... εἶμαι... 'στὸ μαγαζιοπαζαρο και πουλάω... κουραμάνες! ! !,....

ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

★ ΥΑΚΙΝΘΟΙ ★

ΣΟΝΕΤΤΟ

Λαμποκοποῦν τοῦ οὐρανοῦ οἱ θόλοι,
γλυκεῖα κάθε ἀστέρι λάμψι χύνει,
γελᾷ μέσα 'στὸ φῶς ή πλάσι ὄλη,
'σάν γόνδολα χρυσοῦ πλέει ή Σελήνη.

Μέσα 'σ τὸ μυρωμένο περιβόλι
γλυκεῖα εὐωδιὰ κάθε λουλοῦδ' ἀφίνει,
μυρώνουνε τ' ἀγέρι μυροβόλοι
πανσέδες κι' οἱ 'περήφανοι οἱ κρῖνοι.

Ξέμακρα 'κεῖ γλυκολαλεῖ τ' ἀηδόνι
και με τυλίγουν θεῖες ἀρμονίες,
γλυκὸ μυστήριον τὴν καρδιά μου ζώνει,

Και τὴν ψυχὴ μου ή χαρὰ φωτίζει...
ὀλόγλυκες και θεῖες μελωδίες
ὃ ἔρωτας γὰ σένανε τονίζει.

Δαύριον. † ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΘΩΜΑΪΔΗΣ

ΕΙΜΕΘΑ ΠΛΕΟΝ ΕΥΤΥΧΕΙΣ

Το τελευταίον άστρον άπεχειρέτα τὸ στ ρέωμα, άπομακρυνόμενον πρὸ τοῦ φωτιβόλου τῆς Ἡοῦς...

«Σοῦ εἶτα μὴ μ'ἀφήσῃς, μὴ μακρὰν μὲν πῆς γιὰτ' ὅταν θὰ γυρίσῃς δὲν θὰ μ' ἀγάπῃς...»

Ἡ μαγευτικὴ τῆς φωνῆς ἐδείκνυε προφανῶς καρδιὰν πάσχουσαν, καρδιὰν ἐρώσαν παραφόρως...

— Θὰ φύγω, εἶπε ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰούλιος εἰς ἐκείνην.

— Θὰ φύγῃς καὶ ἐγὼ θὰ μείνω μόνῃ, μακρὰν τῆς ἀγάπῃς σου, μακρὰν τῶν ὀνείρων μου, μακρὰν τῆς εὐτυχίῃς μου;

— Θὰ φύγω, Τιτίκα, ἐπανελαβὲν ἐλεῖνος, ἀλλὰ ἡ καρδία μου θὰ μείνῃ μαζί σου!

Ἐπὶ τέλους ἀπεχωρίσθησαν! Δύο ἔτη παρήλθον ἔκτοτε καὶ ὁ Ἰούλιος δὲν ἐφαίετο. Ἡ ὠραία Τιτίκα ἐμυραίνετο ὀσημέραι καὶ ἐφθιγε μὲ τὰς περὶ ἐκείνου σχέψεις τῆς!

— Ἄρα νὰ με ἀγαπᾷ ἀκόμη; ἐσκέπτετο! Βαθεῖά τις ὑπόψια καθίστα αὐτὴν σύννουν!

Ἐξήρχετο ἐκάστην πρωΐαν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ἐκάθητο πλησίον τοῦ γηραιοῦ πλατάνου, ἐνθα τὸ πρῶτον ἀντήλαξε μὲτ' ἐκείνου ἀσπασμόν, τὰ δὲ πτηνὰ τῆς χρυσιζούσης Αὐγῆς πολλακίς ἐκλαύσαν ἀκούοντα τὰ θρηνώδη ἐκείνης ἄσματα.

«Μοῦπες: κί' ἂν θὰ φύγω γρήγορα θὰ ῥθῶ καί' ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ σε ἀφήθῶ».

Ἐξηκολούθησεν ἄδουσα.

Ὀλίγη βήματα μακρὰν τοῦ πλατάνου ὑπὸ τὴν σκιάν μεγάλῃς πεύκης βεβυθισμένος εἰς γλυκεῖας ἀναμνήσεις ὁ Ἰούλιος ἐσκέπτετο τὴν παρελθούσαν εὐτυχίαν του! Εἶχεν ἐπανέλθῃ τὴν παρελθούσαν ἡμέραν καὶ ἐπειδὴ ἡ δῦσις τῆς καρδίας ἀμύεβαλλεν ἂν ἡ Τιτίκα τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη δὲν μετῆλθεν εἰς συνάντησίν τῆς.

— Δὲ χρόνια τῶρα ἔπερασαν, ἐσκέπτετο! Ἡ ἀγάπη σβύννει γρήγορα κ' ἡ Τιτίκα ἴσως...

Ἀφῆκε τὰς θλιβέρας του σχέψεις διέκοψε τὸ περιπαθεῖς καὶ γοητευτικὸν τῆς ἄσμα.

Ὁ Ἰούλιος ἠγέρθη ἐκπληκτος καὶ προὐχώρησε βήματὰ τινὰ πρὸς τὸν πλατάνον. Παρατήρησε καλῶς καὶ ἡ ἐκπληξίς του μετεβλήθη εἰς συγκίνησιν.

— Ἀλήθεια νάνε; διηρώτα ἑαυτόν! Μά, ἡ Τιτίκα ἐδῶ! Τί εὐτυχῆς σύμπτοις!

Ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν καὶ εἶτα προσῆλθεν ἐνώπιον ἐκείνης καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐβυθίσθησαν ἀπληστοὶ εἰς τὸ δακρύβρεκτον ἐκείνης βλέμμα!

Δὲν ἐκράτηθη ἐπὶ πλέον! Ὁρμησε παράφορος σχεδὸν ἐκ χαρᾶς καὶ ἐρρίσθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς!

— Τι... τί... κα μου! ἐψέλιζεν

Ἐκείνη ἐξαρτισθεῖσα κατ' ἀρχάς, εἶτα δὲ μὴ εὐρίσκουσα λέξεις νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν τῆς ἤρκεσθη νὰ γύρη τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὠμων του.

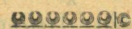
Ὁ Ἰούλιος ἀνελύθη εἰς δάκρυα χαρᾶς καὶ ἐν μέσῳ τῶν συγκινήσεων ἐκείνων εἰς τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων δὲν ἤκουετο ἄλλο τι εἰμὴ «εἶμεθα πλέον εὐτυχεῖς».

Καὶ βεβαίως ἦσαν εὐτυχεῖς! Τὰ πτηνὰ εἶδον τὴν θαυμασίαν ἐκείνην σιγητὴν τῆς συναντήσεως τῶν δύο ἀγαπωμένων καρδιῶν καὶ συγκεκριμένα παρηκολούθουν τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἄδοντα θριαμβευτικῆν μελωδίαν.

Ἐγχιρον καὶ ἐκεῖνα διὰ τὴν χαρὰν ἐκείων.

Ἡ ἡμέρα ταχέως ἐβαινε πρὸς τὴν μεσορᾶνῃσιν. Τὸ ἄσμα τῶν γελιδνῶν καὶ τῶν ἀηδῶνων εἶχε πύση πλέον, ἡ πρωϊνὴ δρόσος δὲν ἐθώπευε πλέον τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὰ δά ρυα τῶν δύο ἐρωτευμένων εἶχον ξηρανθῆ, ἀλλ' ὁ ἔρωσ τῶν μείνει ἀμείωτος «εἶνε πάντοτε εὐτυχεῖς».

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΡΟΣ

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Γρέξε ἀφ' τῆ μαύρη πλάσι ἴστον πλειὸ γλυκὸ πλανήτη μιά ἄλλη ἐκεῖ Ἀφροδίτη σοῦ δίνει νέα φτερά

Ὁ Προμηθεὺς σοῦ πλέκει μ' ἀστέρια ἕνα στεφάνι ἐκεῖ ποῦ ὁ νοῦς δὲν φτάνει, ποῦ λάμπει ἡ παρθενιά

Μ' ὀλόπικρο φαρμάκι ἴσθι μαύρη πλάσι τῶρα προσμένει μιά Πανδώρα σφυρίζοντας ἡ ὀχιά.

Πέταξε εὐθὺς καὶ φτάσε ἴστον πλειὸ γλυκὸ πλανήτη τ' ἀπείρου μιά Ἀφροδίτη σὲ καρτερεῖ σεμινά.

ΑΝΔΡ. ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΗΡ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλο.)

«Ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ τὸ σκίρτημα τοῦ κ. Γερόστραβου, ἀκούοντος τὴν μίσην καὶ μονοσύλλαβον ταύτην λέξιν. Ἡ ἐκπληξίς ὁ θαυμασμό, ἡ ἀνησυχία, μυρία ἐκφράσεις ἐζωγράφθησαν ἐπὶ τῆς μορφῆς του. Αὐτομάτως εἶχε κόμη ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ μετὰ πάροδον στιγμῶν τινῶν ἐπλησίασε καὶ πόλιν καὶ τείνων μοι τὴν χεῖρα, ἦν ἔσπευσα νὰ σφίξω εἰς τὰς ἰδικὰς μου, εἶπε:

— Σὰς συγγαίρ», κύριε. Ἀπὸ τοῦδε θὰ πιστεύω ἀκραδάντως ὅτι σεῖς οἱ δημοσιογράφοι ἔχετε θαυμασίαν ἀστυνομικὴν ἐσφρησιν. Θὰ σὺς εἶμαι ὄμως ὑπόχρεως ἕαν μου ἐξηγήσῃτε πῶς σὰς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ζωγράφος αὐτὰς τὰς δύο εἰκόνας.

— Ἐυχαρίστως! ἀπήντησα, χαίρων ἐνδομύχως διότι ἐδικαιολόγου ἤδη τὸ κολακευτικὸν παρωνύμιον λαγωνικὸ ποῦ μου εἶδον οἱ συνάδελφοί μου. Δὲ τί πράγματι ἀνεκάλυψα θήρια πρῶτης τάξεως. Ἡ φυσιογνωμία σας, ἔταν μοῦ ἐξέφυγεν ἡ λέξις ἀριστοῦργημα, ἐξέφρασε τοσαύτην χαρὰν, εἶταν μόνον ὁ πατήρ αἰσθάνεται, ἀκούων ἐπινοούμενον τὸ τέκνον του, ἡ ὁ δημιουργὸς οὐδὲποτε ἀντικειμένου, ἔταν ἀκουσθὶ τὸ ἔργον, δι' ὃ ἐδασανίσθη, τυγαίνει γενικὴς ἐπιδοκιμασία. Ἡ ἰδέα μου ὄμως ἦτο ἀμυδρά, ἀπλήρῃ ὑπόθεσιν συνελάβα, μετετρέπη δὲ οὕτῃ εἰς πεποίθισιν, ἔταν ἀποτόμως σὰς εἶπα: σεῖς! Εὐρέθητε ἀπροετοίμαστος καὶ ἐπροδόθητε. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ τῶρα, εἰπέτε μοι πῶς ἀπεκτίσατε τὴν νέαν αὐτὴν εἰδικότητα τοῦ ζωγράφου, ὑφ' ἣν παρουσιάεσθε; Σεῖς εἰσθα μυστήριον ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων. Θὰ τὴν ἦνδουν ἂν εἶσθε ἀρχάριος, ἀλλὰ σεῖς εἶσθε καλλιτέχνης...

— Καὶ πάλιν σὰς ἱκετεύω μὴ μ' ἐρωτᾶτε, δὲν δύνομαι, δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀποκαλύψω τὸ μυστικόν μου. Ἐνωθὺ τὴν νέαν παρακλήσιν σας, εἶνε καθ' ὃ ἡ ομοία τῆς πρώτης Θελετε νὰ μ' ἐρωτήσῃτε, θέλετε νὰ μάθητε πῶς προφθάνω καὶ κάμνω τόσα πολλά... Ἀλλὰ ποῖα θὰ ἦτο ἡ ἐκπληξίς σας, τὸ θάμβος σας, ἡ ἔκστασις σας, ἔαν ἐμανθάνετε ὅτι δὲν εἶμαι μόνον ποιητὴς, λογογράφος, ζωγράφος, ἀλλ' ὅτι εἶμαι μεμιγμένος εἰς τ' ἀπόκρυφα τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ὅτι ἀνεκάλυψα νέαν κινήσῃ ἡ ἥριον δύναμιν πολὺ ὑπερτέραν τῆς τοῦ ἀτμοῦ, τῆς τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ οὐδὲποτε ἄλλῃς ἐν χρήσει. Ἡ ἐφευρέσις μου θὰ καταπλήξῃ ὄτον προσεχῶς τὴν δημοσιεύσω... Ὅτι εἶμαι χημικὸς πρώτης γρομμῆς καὶ ὅτι νέαν ἀνακάλυψιν ἐκάμα καὶ εἰς τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐπιστήμης, τοιαύτην, ὥστε ν' ἀνασταθῶσῃ αὐτὰ τὰ βάθρα τῆς χημείας, διὰ μιᾶς ἐ-ώσεως ὑπερχλωροῦ καὶ κασιτέρου μετ' ἀλουμίνου καὶ μιᾶς ἄλλῃς οὐσίας ἦν θα τρηθῶ μυστικὴν πρὸς τὸ παρόν...

Ἐπιλάτρησ τὸ ὑπέροχον προῦδευσαν εἰς τὴν ἀστρονομίαν τοσοῦτον, ὥστε ἀνεκάλυψῃ ὅτι ὁ Λαμπάδιος δὲν εἶνε ἀπλοῦς ἀστὴρ ἀλλ' ἄθροισμα ἀστέρων ὡς ἡ Πλειάς... Ὅτι ἐπίσης ἔκαμα καὶ ἄλλην ἀνακάλυψιν, ἦν ἅπασα ἡ Ναυτικὴ Ἐλλάς καθὼς καὶ πᾶς ἀληθὴς λάτρησ τῆς ἐλληνικῆς σημαίας θὰ χαρετῆσῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἠτις θὰ ἐπιτρέψῃ καὶ εἰς τὸν τελευταῖον Ναύτην τοῦ ἀρχολοικοῦ νὰ θησαυρίσῃ δι' ἑνὸς ἀπλουστάτου ὑποβρυχίου τῆς ἐφευρέσεώς μου ἱκανοῦ νὰ ἐξερευνησῇ τὰ βῆθη τῶν θαλασσῶν καὶ ν' ἀποταμειωθῶσιν ὅσα κατὰ τὰ διάφορα ναυάγια καταποντίσθησαν πλοῦτη!... Καὶ ἄλλα ἀκόμη, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ σὰς εἶπω τῶρα, διότι βλέπω ὅτι ἐξεθαμβώθητε...

Ἐπὶ ὅτι ἡδυνάτου νὰ πιστεύσω ὅτι ὅσα ἤκουον δὲν ἐξήρχοτο ἐκ στόματος παράφρονος, ὅτι δὲν ὠνειρωτῆτον, ὅτι ἦσαν πραγματικότητες ἐλ' αὐτά. Ἐπαρέμεινα σιωπῶν, δὲν ἡδυνάμην νὰ διμιλῶσω,

ἀλλὰ τὸν ἠτένιζον ὡς ἀτενίζει τις ὑπερφυσικὸν τι φαινόμενον.

«Ἐμειδίασεν, ἠπλώσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καί:

— Μὴ ἀπορεῖτε τόσον, φίλτατέ μοι, εἶπε μετὴν τόσον ἀρμονικὴν φωνὴν του. Ὅσα δὲν σὺς εἶπον ἀκόμη εἶνε πολὺ περισσώτερα. Ἀλλὰ τὸ πῶς συμβαίνουν ἄφετε το εἶ' ἄλλοτε. Διὰ νὰ εὐκολύνω τὴν φαντασίαν σας, ἠτις εὐρίσκεται τῶρα εἰς ἀδιέξοδον, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ ὑποθέσῃ, σὰς λέγω τὰ ἐξῆς: Ὑποθέσατε ὅτι ἀγαθὸν τι πνεῦμα, ὁ Φύλαξ ἄγγελος μου με μίσει εἰς πᾶσαν ἐπιστήμην, με εἰσάγει εἰς τ' ἄδυστα τῆς γνώσεως καὶ μοι ἀποκαλύπτει τοὺς νέους κόσμους, ὅσοι παραμένον εἰσῆτι σκοτεινοὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Πᾶν ὅτι θ' ἀποκαλυφθῇ μετὰ αἰώνων πάροδον, ὁ ἱεροσάτης ἄγγελος μοι τὸ παρουσιάζει ἀπὸ τοῦδε, ἡ δὲ Ἀλήθεια, τὸ ἀκτινωδὸν τοῦτο δὲν εἶρον πρὸς ὃ με δῆμα χελώνης βαδίζει ἡ ἐπιστήμη τῆς γῆς ἐρχεται εἰς συνωντησίν μου με σπεῦδον βῆμα καὶ πρὶν ἢ ὁ νεκροθάψης ἀνοίξῃ τὸν τάφον, ὅπου, ἐπόμενον εἰς τὴς ἀναλωτοῦς νόμους τῆς φύσεως, θ' ἀναπαυθῇ ἡμέραν τινὰ τὸ σῶμά μου, θὰ τὴν ψεύσω τὴν Ἀλήθειαν αὐτὴν, ἀποχριστούμενος...

... Ἀλλὰ, τίς σῖδε! προσέθηκε ρεμβῶδως, ὡσεὶ ὠμίλει πρὸς ἑαυτόν. Ἔβλεπε πολὺ μεγάλη ἡ φαντασία μου, καὶ ὅσον καὶ ἂν τὰ πράγματα ὀρητικῶς βαίνουσαν πρὸς συνάντησίν τῆς, πάντοτε ἐκτρέπεται ὅπως προπορευθῇ αὐτῶν. Θὰ δυνήθῃ ἡ πραγματικότης νὰ τὴν φθάσῃ μέχρις οὗ ἐξικνεῖται;... Ἀδύνατον!...

Ἦσαν τόσον μυστηριώδεις αἱ τελευταῖαι λέξεις του, τόσον πολὺ ἀκατανόητος ὁ συνειρημὸς τῶν ἱδεῶν του δι' ἕνα κοινὸν θνητῶν ὡς ἐμέ. ὥστε ἀκούων δὲν ἠνύδουν. Τὸν ἠτένιζον ἀφώνως ὡς ἀτενίζει τις ἕνα ἀνώτερόν του, ἕνα μύστην τοῦ ἀγνώστου...

Δὲν ἡδυνήθημεν νὰ ἀνασυνδέσωμεν τὸ διακοπέν νῆμα τῆς διμιλίας μας. Παρὰ τὰς ἐγκραδίους προσπαθείας του ὅπως μετέψῃ, παρὰ τὰς ἀποπειράς, ἅς ἡ πράγματι χρυσοῦ καὶ ῥοδία του εἴποι ἴνα με διασκεδάσῃ, παρέμεινα ἀφηρημένος. Ἐν τῷ νῷ μου διπλῇ ὑπόθεσις ἐσχηματίζετο, ἡ ὅτι πράγματι ἦτο ὑπέροχος νοῦς, οὗ τὸ ὕψος ἱλιγγίων προσβλέπων. Ἡ εὐρισκόμην ἔναντι μεγαλοφυοῦς πάντοτε τυχοδιώκτου, κατορθώσαντος νὰ με ἐκθαμβώσῃ διὰ μεγάλων λέξεων. Τίς τῶν δύο ἦτο ἀληθὴς ὑπόθεσις; Καίτοι ἡ πρώτη ὠμίλει διὰ πραγμάτων ἀπῶν, ὑπὲρ τῆς δευτέρας συνηγόρει τὸ μυστηριώδες τῶν λέξεων του, ὁ μυστικισμὸς ἐν ᾧ περιεκλείετο...

Ἐπὶ ὅταν, χαίρετῆσας αὐτόν, ἀπῆλθον, αἱ ἰδέαι μου ἀκόμη εὐρίσκοντο ἐν συγχίσει. Δὲν ἡδυνήθη νὰ μορφώσω ὀρισμένην γνώμην, μεταδός ὄμως εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἐγορῶσα πιστὸς τὰ κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην. Ἐλπίζων ὅτι ὁ χρόνος θὰ διαλευκάνῃ ἴσως τὸ μυστήριον τοῦτο.

ΙΑΣΩΝ ΦΙΛΟΠΛΙΣ

„ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ“

— 3 —

Γλυκερά μου κόρη,
Νάξερεις, τί πόνους, τί φαρμάκια
'στὴ σιγήθεια μου 'οκορπίστηκαν ἀπὸ τὴν ὥρ' αὐτῆ,
'πὸ σ' ἄλλους τόπου; τραβήξες — σὴν 'κεῖνα τὰ γεράκια
'ποῦ μαζωμένα βλέπουμε γὰ νᾶχουν σωρασιτῆ
'πάνου σὲ σῶμα βρώμικο — Μὰ 'πὲς μου, καστανή μου,
γιατί — γιατί μ' ἀρνήθηκες; ... δὲν εἶδες νὰ πονῶ; ...
Κάθε βραδυνά 'σ τὸ πλάι σου δὲν ἔβγαιν' ἡ φωνή μου,
καὶ λόγ' ἀγάπης σου ἔλεγε 'στὸν πόνο τὸν τρανό; ...
Δὲν μ' ἀγαπᾶς πειὰ; — Σκέψου τα, τὰ λόγια ποῦ μοῦ

[εἶπες!
Μ' ἀρνήθηκες; — κ' ἐγὼ θὰ ζῶ μονάχα μὲ τῆς λύπης
ἐκεῖνες ποῦ μοῦ φύτρωσες 'στ' ὀλόφτωχό μου σῶμα,
χωρὶς ποτὲ σ' ἄλλη ψυχὴ γὰ νὰ γυρέρω δῶμα.
Μ' ἀφίνεις ... ναὶ ... πειὰ δὲν πονεῖς ... τὸ λέγει
[κ' ἡ καρδιά σου!
φείγω κ' ἐγὼ — μὰ ποῦ καρδιά ... μ' ἀπόμεινε σιμά σου;
κείμαι κορμί, ... μὰ χωρὶς τοῦ! ... Τὸ γράμμα σουλο-
[γίσου
τὴν ὥρα ποῦ 'στὸ διάβασμα θὰ τῶχης — καὶ θυμῆσου
τῆς πρῶτης 'μέρες ποῦ χυάμε τὸν ἔρωτα κλεισιμένο,
μέσ' 'στῆς καρδιές μας; ...

— 4 —

Κι' ἄλλα πειὰ δὲν ἔχω τόρα ...
Μένω ...
Κακὸ κορίτσι! ...
Πῶς ξεχνᾶς τὰ λόγια ποῦ σκοραίξεις! ...
Δὲ μοῦλεγες μὲ τὴν καρδιά πῶς μὲ πονεῖς; — Καὶ τόρα
νὰ τρέχης σ' ἄλληνη ψυχὴ καὶ 'μένα νὰ μὲ βρίζης,
τὶ σοῦκανά; ... Πὲς μου — κακὸ; ... μέσα σ' αὐτῆ
[τῆ χώρα; ...
ποῦ σ' εἶχα μόνη μου χαρὰ καὶ μόνο μου καμάρι,
ν' ἀκούσω σ' ἄλλους νὰ λαλῆς: πῶς θὰ σοῦ κάνω χάρι,
σὴν μακρυνά σου τραβηχθῶ! ... Καλά! ... θὲ νὰ τὸ
[κάνω.

Μὰ λὲς πῶς θαῦρης πλεσιότερη ζωὴ οὐλλην ἐπάνω
καρδιά, καὶ προτερέματα ... κ' ἀγάπη τόσο πόνου
'σὴν κείνη ἐκεῖ ποῦ 'οκόρπισα! ... "Ὁχι, σ' αὐτοῦ τοῦ
[χρόνου
ποῦ ζοῦμε, μάθε το καλὰ δὲν ἀγαποῦν 'στ' ἀλήθεια
παρὰ μὲ πόνους φεύτικους, μὲ φεύτικους 'σ τὰ σιγήθεια
παλμούς, κ' ἄλλα καμώματα ... γὰ μίᾶς ιδέας — Φοίρη!
Σ' ἄφησα πιά! ... μὰ 'γὼ ποτὲ δὲν θᾶχω καταδίκη!
Θὰ θυμηθῆς μὲ θάν' ἀργά ... καὶ μένα θὰ ζητήσης
μὰ πιά δὲν θὰ ξανάρχωμαι ... κ' ἂν ποταμὸ σκορπίσης
τὰ δάκρυα 'σ τὰ μάτια σου ... δὲν θὰ σὲ συλλογοῦμαι,
θὰ λὲς πῶς 'πόνεσες — κ' ἐγὼ — διόλου δὲν θὰ λυ-
[ποῦμαι...

'Απρίλιος. ΚΩΣΤΗΣ ΛΙΑΠΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

['Στὴ μητέρα μου καὶ 'στὸν Θεόν!]

“ὦ! μὴ κοιμᾶσαι! ξύπνησε! ἐπρόβαλ' ἡ ἡμέρα
ξύπνα γιὰτ' ὅλα εἶν' ὠχρά,
ξύπνα καὶ δὸς μου τὴν χαρά,
ἄγία μου μητέρα!

“Ἄν δὲν λυπήσαι ἄλλους, λυπήσου τὸ παιδί σου,
αὐτὸ ποῦ ἔφερες 'στὴ γῆ,
αὐτὸ ποῦ τοῦδωτες ζωῆ,
μητέρα μου λυπήσου!

Λυπήσου με! καὶ ἄνοιξε τὴ μητρικὴ σ' ἀγκάλη
μέσα ἐκεῖ γὰ νὰ ριθῶ
κι' ἀπὸ φιλιὰ νὰ χορτασθῶ
ὡς πρὶν καὶ τόρα πάλι.

Δὲν μὲ ἀκούεις; δὲν ξυπνᾶς; δὲν νοιώθεις ποῦ φωνάζω;
γιατί; γιατί δὲν μοῦ 'μιλεῖς;
μητέρα μου, δὲν μὲ φιλεῖς;
μ' ἀφίνεις καὶ στενάζω;

“Ἀλλοίμονον!!! εἶνε ν ε-κ-ρ-ά!!! ἀλήθεια τάχα εἶνε;
νεκρά, μητέρα μου, ἐσύ;
ἐσὺ ἐλπίδα μου χρυσοῦ;
Στάσου! μὴ φεύγης! Μείνε!

“Ἐνῶ Θεέ μου, 'στὸ παιδί ἡ μήτηρ ζωὴ δίνει,
δὲν δύναται καὶ τὸ παιδί
ἀπ' τὴν 'δική του τῆ ζωῆ
νὰ δώσῃ εἰς ἐκείνη;

Σῆρος. ΘΕΟΔΩΡΑ Π ΜΥΤΙΑΛΗΝΑΙΟΥ
(Παρὰ τὸ προσκεφάλαιον
τῆς νεκρᾶς).

ΑΡΕΤΗ — ΚΑΚΙΑ

“Στὸ κοιμητῆρι παρατημένα
Στέκουν δυὸ μνήματα σιμά—σιμά,
Λουλούδια ἀμάραντα ἔχει τὸ ἕνα
'Λίγα χορτάρια τᾶλλο χλωμά.

Νύχτα καὶ 'μέρα τὰ πρῶτα ραίνει
Δροσιᾶς οὐράνια σταλαγματιά,
Τᾶλλα, πρὶν ζήσουνε, καταξεραίνει
Φλόγα τῆς Κόλασης, λαύρη φωτιά.

“Στὸ ἕνα σχώριο, εὐχὲς χαρίζει
“Ὅποιος ἐκεῖθενε κι' ἂν στραφῆ
“Στ' ἄλλο ἀναθέματα ψιθυρίζει
Κατὰ ῥίχνει μαύρη, κρυφί.
“Ἄμωός, Αἴγιονος 1904.

ΗΧΩ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Υπὸ τὰς εὐλικρινεῖς εὐχὰς τῶν πολυπληθῶν
συγγενῶν ἐτελέσθησαν τῆ παρελθούσῃ Κυριακῇ
οἱ ἀρραβῶνες τῆς Δεσποινίδος 'Ιφιγενείας 'Ανέ-
στη Κωνσταντινίδου μετὰ τοῦ δικηγόρου κ. Σίμου
Κοντονικολάου. Ἡ μόρφωσις καὶ τὰ σπάνια ψυ-
χικὰ χαρίσματα τῆς πολυφῆρου μελλονύμφου,
ὡς καὶ ὁ ἀδαμάντινος τοῦ κ. Σ. Κοντονικολάου
χαρακτῆρ ἀποτελοῦσι μίαν ἁρμονίαν σπανιω-
τάτην ἐν τῷ σημερινῷ κόσμῳ. Τοῖς εὐχόμεθα
ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Ἐπίσης ἐν Σύρῳ ὁ ἀξιότιμος συνδρομητῆς καὶ συν-
εργάτης μας κ. Γ. Σάλας ἀντήλλαξε δακτύλιον
ἀρραβῶνα μετὰ τῆς λίαν μεμορφωμένης καὶ διὰ πολλῶν
προτερημάτων κεκοσμημένης Δεσποινίδος Ἐοδώρας
Μυτιληναίου. Τσαυτῆ δὲ ἁρμονία καὶ ἐνότης
ψυχικῶν διαθέσεων παρατηρεῖται μετὰ τῶν μνηστευ-
θέντων ὡστε ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι οἱ εἰς
ἐγγενήθη διὰ τὸν ἕτερον. Τοῖς εὐχόμεθα καλὰ στέφανα.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΩΡΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Ὁ Κουφιοκεφαλάνης φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἕνα
μαντύλι γεμάτο σταφύλια συναντᾷ κατὰ τύχην τὸν
ἀνεψιὸν του Γιδῶρον.
Κουφλοκ. — Ὠρέ, Γιδῶργο, ἂν βρῆς τί ἔχω μέ-
σα 'στὸ μαντύλι θὰ σοῦ δώσω ἕνα τσαμπί...
Γιδῶργ. — Σταφύλια, Θεῖε...
Κουφ. — (Μετ' ἐκπλήξεως) Ἄ!!! μωρὲ τὸ
βρῆκες...

Ναῖτης τοῦ Ἀργολικοῦ.

- Αὔριο πιά, μπεμπέμου, θὰ εἶσαι 'στὸ πόδι.
- 'Στὸ ἕνα, μαμά;
- Τί καινόν, φίλε μου;
- Οὐδὲν κενότερον τῶν θυλακίων μου.
“Ἄλιτον Αἶνιγμα.

Εἰς δημοσιογράφος ἔχων τὸν λόγον πρὸ πολυ-
πληθοῦς ἀκροατηρίου.

- Πόσον ἐπιθυμῶ νὰ εὐρεθῶ εἰς ροβερᾶν τρικυ-
μίαν ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ εἶτα νὰ τὴν περιγράψω.
- Καὶ εἰς τῶν ἀκροατῶν:
— Ἄλλ' ἐὰν πνιγῆτε;
- “ὦ! τότε θὰ τὴν περιγράψω μὲ τὰ ζωηρό-
τερα χρώματα, ὑπέλαβεν ὁ δημοσιογράφος.
Περὶ ηγητής.

11 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τοῦ 13 οῦ φύλλου ἤρχισεν ὁ γ' διαγωνισμὸς
τῶν λύσεων περιλαμβάνων τὰς λύσεις τῶν ἀσκήσεων
τῶν μηνῶν Ἰουλίου, Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου ἐ.ἔ.
Οἱ λοιποὶ ὄροι εἶναι οἱ ἴσων καὶ ἐν τῷ α' τοιοῦτω
διαγωνισμῷ σελ. 25 φύλλον 2ον.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 10ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 1ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. πρὸς εὐρεσιν
τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φύλλοις Ἀπριλίου, Μαΐου καὶ
Ἰουνίου 1904 δημοσιευθέντων 40 Π. Ἀσκήσεων.

- Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἰωάννης Σμυρλῆς, 37.
- Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἐρημιά καὶ Ἰουλίττα δὲ Μον-
τάς, 32.
- Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Θαλπερὰ Ἀνάμνησις, 29.—κ. Τά-
κης Παπαπαναγιώτου 26, καὶ Κλέοθις, 23.
- Ἔστειλαν προσέτι ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἐξῆς :
Λαμπαδίας καὶ Φεῖδων, 18.— Ἀστερόεις Οὐρανός, 6.—
Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, 4 καὶ κ. Α. Εὐθυμίου, 2.

12ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ “ΕΣΠΕΡΟΥ,”

Ζωγραφικῆς

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἐσπεροῦ» πάντοτε καινοτο-
μοῦσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς συνδρο-
μητὰς τῆς ὅσον οἶόν τε εὐαρεστότερον φύλλον, προκη-
ρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν τίτλου καλλι-
τεγνικοῦ διὰ τὸν «Ἐσπερον».

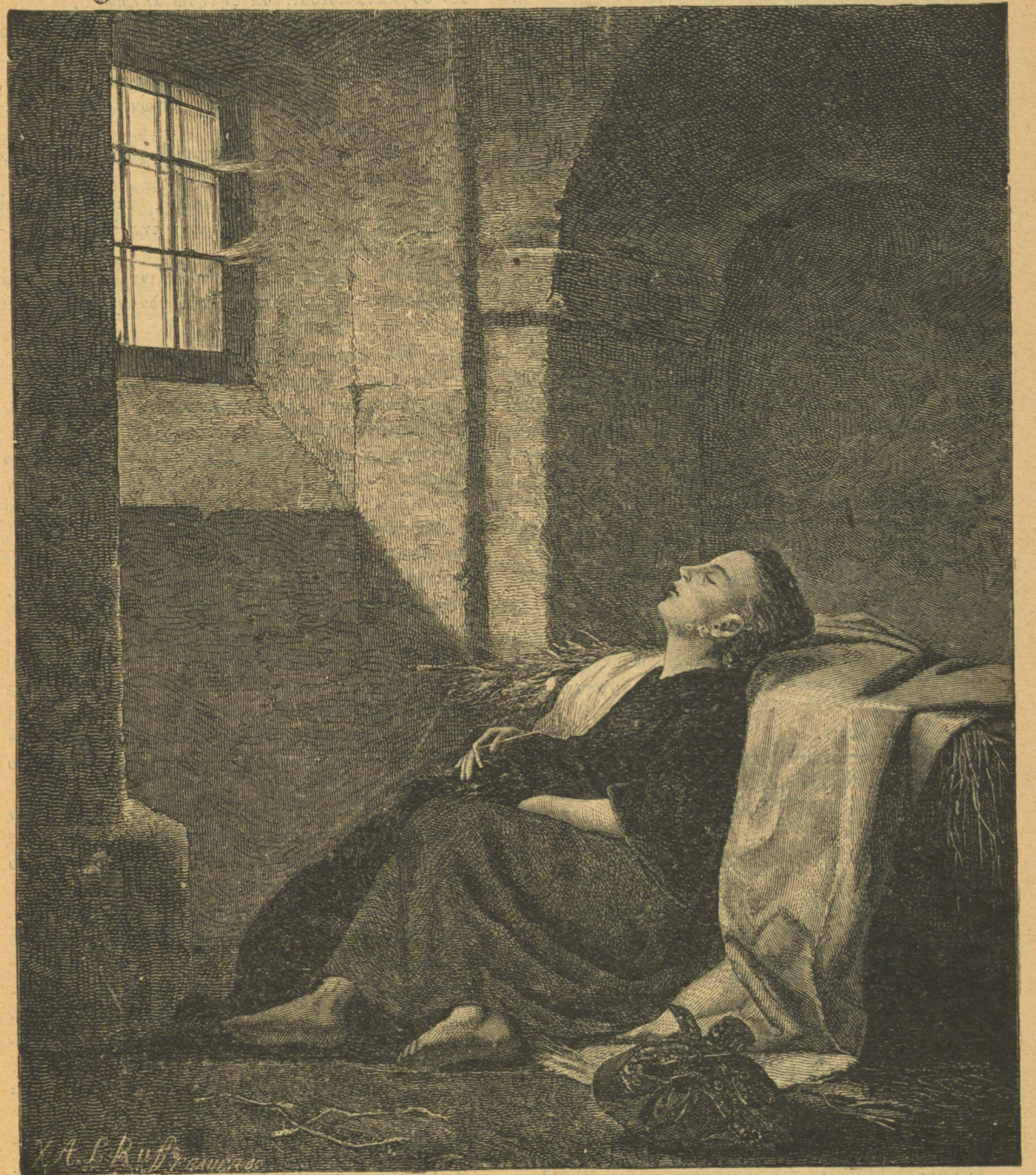
Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἔχουν δικαίωμα συμ-
μετοχῆς πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ πᾶσαι αἱ συνδρο-
μήτριαι τοῦ «Ἐσπεροῦ».

- Οἱ ὄροι τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἐξῆς :
1ος. Θέμα: ἡ ἐπεξεργασία τοῦ ἐπὶ τῆς πρώτης σε-
λίδος τίτλου «Ἐσπερος».
- 2ος. Ὁ τίτλος δέον νὰ μὴ ὑπερβίβῃ κατὰ μὲν τὸ
μῆκος τὰ 15 ἑκατοστὰ κατὰ δὲ τὸ πλάτος τὰ 8.
- 3ος. Ὁ τίτλος δέον νὰ γεινῆ ἐπὶ διαφανοῦς χάρτου
καὶ διὰ χημικῆς μελάνης.
- 4ος. Ὁ τίτλος δέον νὰ εἶνε Ἄρ-νουβώ, ἀποκλει-
ομένων τῶν συνήθων.
- 5ος. Ὁ χάρτης, ἐφ' οὗ ὁ τίτλος, δέον νὰ ἀποστα-
λῆ ἡμῖν ἐντός φακέλλου μεγάλου μετὰ δύο χαρτονίων
ἵνα μὴ τσαλακωθῆ.
- 6ος. Ἐκαστον ἔργον δέον νὰ φέρῃ καθαρογεγραμ-
μένον τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου ἀπαι-
τήτως καὶ τὸ ψευδώνυμόν του, ἐὰν ἔχῃ καὶ ἐπιθυμῆ
νὰ διαγωνισθῆ ὑπ' αὐτό, προσέτι δὲ καὶ τὴν διεύθυν-
σίν του.
- 7ος. Τοῦ διαγωνισμοῦ ἀποκλείονται οἱ ἀνεγνωρι-
σμένοι ζωγράφοι.
- 8ος. Προθεσμία ὀρίζεται μέχρι τῆς 15ης 96ρίου
1904 τὸ πολὺ.
- Βραβεῖον θὰ δοθῆ ἐν εἰς τὸν καλλιτεχνικώτερον καὶ
εὐφύεστερον ἐπεξεργασθέντα τὸν τίτλον «Ἐσπερος»,
θὰ συνίσταται δὲ τοῦτο εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς
εἰκόνης του μετὰ τοῦ ἔργου του καὶ εἰς δύο εἰκονο-
γραφημένα μυθιστορήματα.

Ἡ Διεύθυνσις.

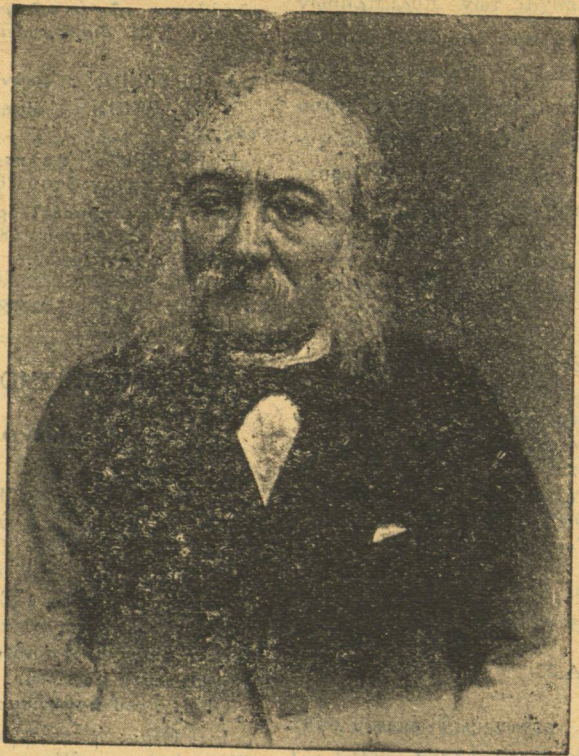
ΔΗΛΩΣΙΣ

Τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου, ἀπόφοιτος τοῦ Πρα-
κτικοῦ Λυκείου καὶ φοιτητῆς τῆς φιλολογίας ζητεῖ
παραδόσεις κατ' οἶκον Ἑλληνικῶν, Μαθηματικῶν καὶ
οἰουδῆπος ἄλλου μαθήματος. Ἀναλαμβάνει ἀκόμη
καὶ μαθητὰς γυμνασίου μὲ ἀμοιβὰς σχετικῶς μικρὰς.
Συνιστᾶται ἰδιαίτερος καὶ ὑφ' ἡμῶν.
Πληροφορίαι ἐν τοῖς γραφεῖσι μας.

A. K. Ruff

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΕΡΓΟΝ

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΑΣΩΠΙΟΣ

Συγγραφέας του ἔργου ἐκδοθέντος μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἔργου «Παλαιὰ καὶ Νέα»

ΗΡΩΪΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ (Σκυλόγιαννης) ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΥΛΗΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΑΚΤΗΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

VI

Τὸ ἀναγγελλθὲν θαυμάσιον πρότυπον ἔφθασε τὴν ἐπομένην εἰς τὰς ἐννέα.

Ὁ Σβίρσκι ἀνέμενεν ἀνυπομόνως, ἐκ τοῦ πρώτου δὲ βλέμματος ἔμε νεν εὐχαριστημένως. Ἦτο ὑψηλὴ νέα, εὐκίνητος, μὲ μικρὰν κεφαλὴν, λεπτὰ χαρᾶκτηριστικά, ὠραῖον καὶ εὐρὸ μέτωπον, μακρὰς βλεφαρίδας καὶ χρῶμα θαυμβούσης λευκότητος. Ὅτι ὅμως πρὸ πάντων ἔθελε τὸν καλλιτέχνην ἦτο ὅτι ἡ νεαρά αὕτη κόρη εἶχε πρωτότυπον φυσιογνωμίαν καὶ ἔκφρασιν ἀγνόητος παρβενικῆς.

— Πολὺ διακεκριμένον ἐξωτερικόν, ἐσκέφθη ἐνθουσιῶν. Ἦμπορῶ ὡς ἄλλος Ἀρχιμήδης ν' ἀναφανήσω εὐρηκα! Θὰ τὴν κρατήσω πολὺ καί, ἂν φύγῃ, θὰ τὴν πάρω μαζί μου.

Τὸν ἐξέπληξεν ἐπίσης ἡ δειλία τῆς καὶ τὸ φοβισμένον βλέμμα τῆς. Ἐγνώριζε μὲν, εἶνε ἀληθές, ὅτι τὰ πρότυπα προσποιῶνται συχνὰ ὅτι δειλίῳσιν, ἀλλ' ἡ νέα αὕτη ἐφαίνετο εἰλικρινῆς.

— Τ' ὄνομά σου, κόρη μου;

— Μαρία Τσέρβι.

— Κατοικεῖς εἰς τὴν Νίκαιαν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐποζήσεις ποτὲ ἕως τώρα;

— Ὅχι, κύριε.

— Κρίμα! Ἐὰν εἶχες ποζάρη θὰ ἐγνώριζες τώρα τί ζητῶ ἀπὸ σέ, ἐνῶ διὰ τὰς πρωτοπείρους δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα. Ὅστε ποτὲ δὲν ἐχρησίμευσε ὡς πρότυπον;

— Ὅχι, κύριε.

— Πῶς λοιπὸν σοῦ ἤλθε τὸρα ἡ ἰδέα αὕτη.

Ἡ νέα ἠρυθρίασε καὶ ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἡ κυρία Λαζά, ἐπιθύρισε τέλος, μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ ἐκέρδιζα καίτι...

— Ναί, ἀλλὰ φαίνεσαι πολὺ φοβισμένη. Τί φοβεῖσαι λοιπὸν;

Δὲν πιστεύω νὰ νομίζης ὅτι τρώγω κορίτσια. Πόσα θέλεις δι' ἐκάστην πόζαν;

— Ἡ κυρία Λαζά μοῦ εἶπεν ὅτι δίδετε πέντε φράγκα.

— Ἡ κυρία Λαζά ἠπατήθη, διότι πληρόνω δέκα.

Τὸ πρόσωπον τῆς νέας κόρης ἐπορφυρώθη ἀκόμη περισσότερο ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Πότε πρέπει ν' ἀρχίσω; ἠρώτησε μὲ φωνὴν σχεδὸν τρέμουσαν.

— Σήμερα, ἀπὸ τώρα μάλιστα, εἶπεν ὁ Σβίρσκι δεικνύων τὴν ἡμιτελῆ εἰκόνα του. Ἴδου τὸ παραβά. Πήγαινε νὰ ἐκδυθῆς ἕως τὴν μέσην μόνον. Θὰ ποζάρης μόνον διὰ τὴν κεφαλὴν, τὸ στήθος καὶ μέρος τῆς κοιλίας.

Ἐστρεψε πρὸς αὐτὸν τὸ ἐκπληκτικὸν βλέμμα τῆς καὶ αἱ χεῖρές τῆς ἔπασαν ἠρέμῃ κατὰ μῆκος τοῦ σώματος.

— Πῶς, κύριε; ἐπιθύρισε παρατηροῦσα τὸν καλλιτέχνην μὲ τρομαχμένον ὕφος.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ Σβίρσκι μὲ τόνον φωνῆς

ἐλαφρῶς ἀνυπόμονον, ἐννοῶ ὅτι διὰ πρώτην φοράν τὸ πρᾶγμα φαίνεται πολὺ δύσκολον, ἀλλὰ ἢ θὰ ποζάρετε ἢ ὄχι. Ἐγὼ ἀνάγκην τῆς κεφαλῆς, τοῦ στήθους καὶ μέρος τῆς κοιλίας, ἐννοεῖς; Δὲν βλέπω τί κακόν, μπορεῖ νὰ σοῦ προξενήσῃ τοῦτο. Σκέψου ἂν θέλῃς, ἀλλὰ γρήγορα διότι, ἐν ἡ περιπτώσει δὲν συγκατατίθεσαι, θὰ ζητήσω ἄλλην...

Ὁμίλει μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν διότι ἐπεθύμει νὰ πείσῃ τὴν κόρην νὰ δεχθῇ καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ ἄλλην.

Ἐγένετο σιωπὴ. Τὸ πρότυπον ὠχρίασε φρικωδῶς, ἔπειτα, μετὰ πάροδον στιγμῶν τινῶν, μετέβη ὀπισθεν τοῦ παραβά.

Ὁ Σβίρσκι ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ θορυβωδῶς τὰ τῆς ἐργασίας του.

— Ἐπὶ τέλους θὰ ἐξοικειωθῇ, ἐσκέπτετο, καὶ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ γελᾷ μόνη τῆς διὰ τοὺς σημερινούς δισταγμούς.

Ἐπειτα διηυθέτησε τὸ ἀνάκλιτρον ἐφ' οὗ θὰ ἐτοποθετεῖτο τὸ πρότυπον ἔλαβε τὸν χρωστήρα καὶ ἤρχισε ν' ἀνυπομονῇ.

— Ἐ! λοιπὸν εἶσαι ἐτοιμῇ; ἠρώτησεν.

Οὐδεμία ἀπάντησις.

— Ἀποφάσεις λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ἐντονώτερον. Τί σημαίνουν αὐταὶ αἱ ἀσειότητες!

Ἀψφνης ὀπισθεν τοῦ παραβά ἤκουσε μίαν φωνὴν τρέμουσαν καὶ ἰκετευτικὴν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Κύριε, ἐνόμιζα ὅτι... Ξεύρετε, δὲν ἔχομε ψωμί 'σ τὸ σπῆτι... ἀλλ' ἂν εἶνε ἔτσι... δὲν ἔμπορῶ...

Ἄν εἶχετε τὴν καλωσύνην νὰ... νὰ μου ἐπιτρέψῃτε νὰ... νὰ ποζάρω μόνον διὰ τὴν κεφαλὴν... ἔστω καὶ διὰ τρία φράγκα μόνον... ἔστω καὶ δύο ἀκόμη... μὴ μου ἀρνηθῆτε...

Καὶ ἔξαφνα ἡ φωνὴ διεκόπη ὑπὸ λυγμῶν. Ὁ Σβίρσκι ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραβά, ἀρῆκε νὰ πείσῃ ὁ χρωστήρ ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα. Κατελήφθη ὑπὸ βαθείας ἐκπλήξεως διότι τὸ πρότυπον ὠμίλησεν εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν.

— Εἶσθε Πολωνίς; ἠρώτησε τέλος λησιμονῶν ὅτι μέχρι τοῦδε ὠμίλει εἰς τὴν κόρην ἐνικῶς.

— Μάλιστα, εἶμαι Πολωνίς!... ὁ πατήρ μου ἦτο Ἰταλός, ἀλλ' ὁ πάπος μου Πολωνός...

Καὶ ἐκ νέου ἐπεκράτησε σιγὴ.

— Ἐνδυθῆτε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Σβίρσκι διὰ φωνῆς ἡσύχου θὰ ποζάρετε μόνον διὰ τὴν κεφαλὴν.

Δὲν εἶχεν ἐκείνη διόλου ἐκδυθῆ διότι ἀμέσως ἐξήλθε τοῦ παραβά, κιδήμων, τεταραγμένη, ἀγωνιώσα καὶ μὲ τὰς παρειὰς φερούσας ἀκόμη ἔχνην δακρύων.

— ὦ! πῶς σὰς εὐχαριστῶ, κύριε! εἶπεν... εἰσθε... σὰς ζητῶ συγγνώμην ἀλλά...

— Ἠσυχάσατε, δεσποινίς. Ἴδου κάθισμα, ἀναπαύθητε... Θὰ ποζάρετε μόνον διὰ τὴν κεφαλὴν.

Ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμουν νὰ σὰς δυσαρσετήσω... Βλέπετε αὕτην τὴν εἰκόνα... Εἶχα ἀνάγκην ἐνὸς προτύπου διὰ νὰ τὴν τελειώσω... Ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὸ σὰς δυσαρσετεῖ τόσον πολὺ, διαφέρει... Καὶ πρὸ πάντων ἀφοῦ εἶσθε Πολωνίς...

Τὰ δάκρυα ἤρχισαν νὰ ρέωσι καὶ πάλιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, οἵτινες προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ πλήρεις ἀρρήτου ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης. Ὁ Σβίρσκι ἀνεζήτησε φιάλην οἴνου, ἐπλήρωσε κατὰ

τὸ ἡμισυ ἐν ποτηριον καὶ τὸ προσέφερε λέγων:

— Πίετε... εἶχα κάπου ὀλίγα παξιμάδια ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ τὰ ἔβαλα... Ἠσυχάσατε, σὰς παρακαλῶ...

Ἀτενίζων δ' αὐτὴν εἶτα μὲ τὸ εἰλικρινές καὶ τίμιον ἐκεῖνο βλέμμα του προσέθηκε:

— Πτωχὸ παιδί!

Καὶ ἤρχισε διευθετῶν τὰ ἐργαλεῖά του, λέγων ἐν τῷ μεταξύ:

— Εἶσθε τόσον συγκεκριμένη ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀρχίσωμεν σήμερον... Δὲν πειράζει, ἔρχεσθε αὐριον, σήμερον θὰ συνομιλήσωμεν... Ποῶς μποροῦτε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι εἶσθε Πολωνίς, ἀφοῦ ὀνομάζεσθε Μαρία Τσέρβι!... ὁ πάπος σας λοιπὸν ἦτο Πολωνός, εἶπετε; Ζῆ ἀκόμη;

Μάλιστα, κύριε, ζῆ ἀκόμη, ἀλλ' εἶνε τὸρα δύο ἔτη ποῦ ἔπαθε παράλυσιν τῶν ποδῶν.

— Τ' ὄνομά του;

— Ὁρῦσιεβιτς, εἶπεν ἡ κόρη προσφέρουσα τὴν λέξιν μὲ προφορὰν κάπως ξενίζουσαν.

— Γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἐχει φύγη πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὴν πατρίδα;

— Βέβαια... Πᾶνε ἐξήγτα πέντε ἔτη τὸρα. Ἰππρήτησε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν ἰταλικὸν στρατὸν ἔπειτα εἰς τὴν Νίκαιαν εἰς κάποιον τραπεζιτικὸν κατάστημα.

— Καὶ ποίᾳς ἡλικίας εἶνε;

— Σχεδὸν ἐνενηντὰ χρόνων.

— Ὁ πατήρ σας ὠνομάζετο Τσέρβι;

— Ναί, κατήγετο ἀπὸ τὴν Νίκαιαν καὶ ὑπῆρθε ἐπίσης εἰς τὸν ἰταλικὸν στρατὸν.

— Πρὸ πολλοῦ ἀπέθανε;

— Πρὸ πενταετίας.

— Καὶ ἡ μητέρα σας;

Ἡ μαμά μου ζῆ ἀκόμη. Μένομε μαζί εἰς τὴν παλαιὰν Νίκαιαν.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Σβίρσκι. Καὶ τώρα μίαν ἄλλην ἐρώτησιν ἀκόμη: Ἡ μητέρα σας ἔξυρει ὅτι ἀπερασίσατε νὰ ποζάρετε;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ κόρη μὲ φωνὴν ἀσταθῆ, δὲν ἔξυρει τίποτε ἢ μαμά. Ἡ κ. Λαζά μοῦ εἶπεν ὅτι ὡς πρότυπον θὰ ἐκέρδιζα πέντε φράγκα καθ' ἐκάστην, ἐπειδὴ δὲ 'σ τὸ σπῆτι δυστυχοῦμεν... πολὺ δυστυχοῦμεν... καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἄλλο καταφύγιον...

Ὁ Σβίρσκι ἠτένισε τὴν νέαν ἐταστικῶς καὶ ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι δὲν ἐψεύδετο. Ἡ περιβολὴ τῆς τῷ ὄντι ἐπεμαρτύρει τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τῆς. Τὸ πιλιδίον τῆς ἦτο πολὺ παλαιόν, ἡ ἐσθῆς τῆς ἀπεχρωματισμένη καὶ τὰ χειρόκτια τῆς ἔλειπον.

— Τώρα ἐπιστρέψατε σπῆτί σας, εἶπε, καὶ εἶπετε 'στὴ μαμά σας ὅτι ὁ ζωγράφος Σβίρκι σὰς παρακαλεῖ νὰ ποζάρητε διὰ τὸ κεφάλι μόνον. Εἶπετε ἐπίσης ὅτι ὁ ζωγράφος αὐτὸς θὰ ὑπάγῃ μόνος του νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ σὰς συνοδεύῃ κάθε φορὰ ποῦ θὰ ἔρχεσθε ἐδῶ, προσφέρει δὲ δέκα φράγκα καθ' ἐκάστην.

Ἡ Δίς Τσέρβι τὸν ἠὲχαρίστησε χωρὶς νὰ ἔμπορῃ νὴ εὐρη καταλληλοῦς ἐκφράσεις. Λέξεις ἀσυνάρτητοι μόνον ἐξήρχοντο ἐκ τῶν τρεμόνων ἐκ χαρᾶς καὶ συγκινήσεως χειλέων τῆς, λέξεις διακοπόμεναι ὑπὸ δακρύων καὶ κακῶς συμπινομένων λυγμῶν.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ ζωγράφος, πηγαίνετε...

Σὲ μία ὥρα θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ. Ἐγὼ τὴν πεποιθήσιν ὅτι εἶσθε τιμὰ κόρη. Ἐγὼ εἶμαι ὀλίγον ἀγριάνθρωπος ἀλλὰ ἔμπορῶ νὰ ἐννοῶ πολλὰ πράγματα. Θὰ μείνωμεν σύμφωνα ἐπὶ τέλους καὶ ἡ λύπη σας θὰ περάσῃ... Ἄ! Ἐνα πρᾶγμα ἐνθυμήθη, δὲν πρέπει τώρα νὰ σὰς δώσω χρήματα διότι θὰ εὐρεθῆτε εἰς δύσκολον θέσιν διὰ νὰ δικαιολογήσετε τὴν πρόσκλησιν των, ἀλλὰ σὲ μίαν ὥρα θὰ σὰς δώσω ἀρκετὰ ὥστε νὰ εὐκολυνθῆτε πρὸς τὸ παρόν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω πολλὰ διέλθῃ καὶ ἔξυρω τί θὰ πῆ στενόχωρος θέσις. Δὲν ἔχετε νὰ μ' εὐχαριστήσετε διὰ τίποτε. Καλὴν ἐντάμωσιν, κόρη μου, μετὰ μίαν ὥραν.

Τῷ ὄντι, μετὰ μίαν ὥραν ὁ Σβίρσκι ἐπιβὰς ἀμάξης διηυθύνθη εἰς τὴν παλαιὰν Νίκαιαν. Πᾶν ὅτι συνέβαινε, τοῦ ἐφαίνετο τόσον παράδοξον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ ἄλλο τι. Ἐπὶ πλέον ἠσθάνετο τὴν εὐχαρίστησιν, ἢν πᾶς τίμιος ἄνθρωπος αἰσθάνεται ὅταν ἐνεργῇ συμφῶνως πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς του καὶ ἔχαίρετο σκεπτόμενος ὅτι εὐηργεῖται πτωχὴν οἰκογένειαν.

— Ἐὰν ἡ κόρη αὕτη δὲν εἶνε τιμὰ καὶ εἰλικρινῆς, ἐσκέπτετο, εἶμαι ὁ ἀνοητότερος τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλ' οὔτε τοῦ ἐπερνοῦσε καὶ ἡ ἰδέα ὅτι πιθανὸν νὰ ἠπατάτο. Τούναντιον, εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ κόρη ἦτο τιμιωτάτη καὶ ἔχαιρε βλέπων ψυχὴν ἀθῶαν ἐνσαρκωθεῖσαν εἰς τόσον ὠραῖον σῶμα.

Ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησεν ἐνώπιον παλαιᾶς οἰκίας ἀθλίου ἐξωτερικοῦ, πλησίον τοῦ λιμένος. Ὁ ἀμαξηλάτης τοῦ ἐδείξε τὸ σπῆτι τῆς κ. Τσέρβι μὲ ὕφος περιφρονήσεως.

— Εἶνε ἡ προσωποποίησις τῆς ἀθλιότητος πράγματι, ἐσκέφθη ὁ ζωγράφος ἀναβαίνων τὴν κλίμακα.

Μετ' ὀλίγον μία γυνὴ ἀδύνατος καὶ τεσσαρακο- νουτίτις περίπου τοῦ ἡνοῖξεν. Ἐφερε πένθιμα ἐνδύματα, ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς δὲ ἦτο ἐξωγραφισμένη ἡ θλιψίς, ἐν τοῖτοις κάποια ἀξιοπρέπεια διεῖπεν ὅλας τὰς κινήσεις τῆς. Παρ' αὐτὴν ἴστατο ἡ Δίς Μαρία.

— Ἡξέυρω τὰ πάντα, κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης καρδίας, ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου, εἶπεν ἡ κ. Τσέρβι. Ὁ Θεὸς νὰ σὰς εὐλογῇ καὶ νὰ σὰς ἀνταμείψῃ.

Ταῦτα λέγουσα ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ καλλιτέχνου καὶ ἔκυψεν ὥστε ἤθελε νὰ τὴν ἀπασθῇ. Ἐκεῖνος τὴν ἀπέσυρε ζωηρῶς καὶ ἐπιθυμῶν ν' ἀποδείξῃ τὸ ταχύτερον τὸ ὕφος αὐτὸ τῆς ἐπισημότητος καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὴν παγερὰν ἐθιμοτυπίαν τῆς πρώτης ἐπισκέψεως, ἠπέιλησε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν νεαράν κόρην καὶ μὲ ὕφος παλαιῶ τῆ εἶπε:

— Ἄ! βλέπω ὅτι τὰ εἶπατε ὅλα!...

Ἡ Μαρία τῷ ἀπήντησε διὰ μειδιάματος ἐκφράζοντος καὶ ἀμηχανίαν καὶ θλιψίαν. Τῷ ἐφάνη ὠραία, ὠραιότερα ἢ ὅσον ἐνόμιζε βλέπων αὐτὴν ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου του. Παρατήρησε δ' ἐπὶ πλέον ὅτι ἔφερε τὸρα κυανὴν ταινίαν περὶ τὸν λαιμὸν τῆς, τοῦτο δὲ τὸν συνεκίνησε διότι τῷ ἀπεδείκνυεν ὅτι δὲν τὸν ἐθεώρει ὡς γέροντα ἀφοῦ ἐκαλλωπίσθη ἵνα τὸν ὑποδεχθῇ.

— Ναί, ἡ Μαρία μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα, εἶπεν ἡ κ.

Τσέρβι. Βεβαίως ὁ Θεὸς ὡδήγησε τὰ βήματά της, ἀφοῦ τὴν ἔφεραν ἐνώπιον ἀνθρώπου ἐντίμου καὶ ἀγαθοῦ.

— Ἡ δεσποινὶς μοῦ ὠμίλησεν ὀλίγον περὶ τῆς στενωγῶρου θέσεως ἐν τῇ εὐρίσκεσθε. Πιστεύσατέ μοι λοιπόν, κυρία, εἶνε εὐτύχημα μέσῳ δυσχεροῦς θέσεως οἷα ἡ ὑμετέρα, νὰ ἔχητε μίαν κόρην ὅποια ἡ δεσποινὶς Μαρία.

— Ναί εἶπεν ἡ σύγχος ἡ κ. Τσέρβι.

— Ἐγὼ μόνον, κυρίαί μου, εὐρίσκομαι ὑπόχρεως ἀπέναντι ὑμῶν. Ἐξήχουν ματαίως καὶ ἐπὶ πολὺ πρότυπον διὰ τὴν εἰκόνα μου, ὅτε αἴτης μοῦ πίπτει οὐρανῶθεν μία κεφαλή τόσον ὡραία. Τώρα εἶμαι ἡσύχος ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς εἰκόνας μου, πρέπει ὅμως πρὸ παντός νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν θὰ χάσω τὸ ὡραῖον αὐτὸ πρωτότυπον.

Ταῦτα λέγων προσέφερε τριακόσια φράγκα εἰς τὴν κ. Τσέρβι, τὴν ὅποιαν ἠνάγκασε νὰ τὰ δεχθῆ διαβεβαιῶν ὅτι αὐτὸς μᾶλλον ἦτο ὁ κερδίσας ἐκ τῆς γνωρίμης τῶν, καθὼς ἢ εἰκὼν του, χάρις εἰς τὴν Δίδα Μαρίαν, ὅτι τοῦ ἐπέφερε πολλὰ χρήματα.

Κατόπιν ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν γέροντα πάπον διότι πάντοτε εἶχεν ἰδιαιτέραν προτίμησιν διὰ τοὺς ἀρχαίους στρατιώτας. Ἡ Μαρία ἔστρεψε τότε εἰς τὸ πρακτικὸν ὁμιλίαν, ἠκούσθη δ' ἔπειτα ὁ θύρβος ἔδρα κυλιόμενης ἐπὶ τροχίσκων, ὁ δὲ γέρων, τὸν ὅποιον εἶχον ὁπωσδήποτε στολιστὴν διὰ τὴν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην ἐπίσκεψιν, ἐφάνη φέρων τὴν στολὴν του μετὰ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ἀποκτηθέντων παρασήμων.

— Παπὸς, εἶπεν ἡ Μαρία, κλίνουσα εἰς τρόπον ὥστε ὁ γέρων νὰ βλέπῃ τὴν κίνησιν τῶν χειλέων της καὶ προσέρουσα ὑψηλοφώνως τὰς λέξεις, ἀλλὰ βραδέως καὶ διακεκριμένως, εἶνε ὁ κ. Σβέρσι, συμπατριώτης μας καλλιτέχνης.

Ὁ γέρων ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τοὺς κυκνοὺς ὄφθαλμούς του, τὸν ἠένισε καὶ ἡμικλείων εἶτα αὐτοὺς ὡς εἴ ἤθελε νὰ συγκεντρώσῃ ἀπασαν τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός του :

— Συμπατριώτης ; . . ἐπανέλαβε. Ναί . . Συμπατριώτης ! .

Ἐπειτα ἐμειδίασεν, ἠένισε τὴν κόρην του, τὴν ἐγγόνην του καὶ ἐκ νέου τὸν Σβέρσι. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐξάνη θέλων νὰ εἶπῃ τι καὶ τέλος διὰ φωνῆς τρεμούσης ἠρώτησε :

— Καὶ τὸ κάλοκαίρι . . Δὲν εἶν' ἔτσι ; . .

Ἦτο φανερόν ὅτι τὸν κατεῖχε σκέψις τῆς ὑπερ- νικῆσασα τὸς ἄλλας, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ διατυπώσῃ . . Ἐπειτα, κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν, κατώρθωσε ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν καὶ στηρίζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἔδρας ἐκύτταξεν ἔξω τοῦ παραθύρου, κατεγόμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς ἰδίως ιδέας .

— Ναί, ναί ! . . ἐπανέλαβε μειδιῶν. Ὅχι εἴθι !

— Σχεδὸν τὰ ἴδια μὰς λέγει πάντοτε, εἶπεν ἡ Μαρία.

Ὁ Σβέρσι τὸν παρατήρει συγκειλημένος, ἡ δὲ κ. Τσέρβι τοῦ διηγήθη τότε ὅτι ὁ πατήρ της ὡς καὶ ὁ σύζυγός της ἔπαινον μέρος εἰς τοὺς ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πολέμους τῆς Ἰταλίας. Κατόκησαν κατ' ἀρχὰς ἐν Φλωρεντίᾳ καὶ μόνον μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Ρώμης ἐπέστρεψαν εἰς Νίκαιαν, ὁπόθεν

κατήγετο ὁ Τσέρβι. Τότε δὲ ὁ Ὀρούσειβιτς ὑπάνδρευσε τὴν κόρην του μετὰ τοῦ συμπολεμιστοῦ του, χάρις δὲ εἰς τὰ μέσα τῶν ἐν Νικαίᾳ συγγενῶν τοῦ συζύγου της ἐπέτυχε μίαν θέσιν ὑπαλλήλου παρὰ τινι τραπέζῃ. Ἐπὶ τινὰς ἔτη ὅλα ἐπήγγιναν καλά, ὅτε πρὸ τινῶν ἐτῶν ὁ σύζυγός της ἐφρονέθη εἰς σιδηροδρομικὸν τι δυστύχημα καὶ ὁ πατήρ της ἀπέλυθη τῆς θέσεώς του λόγῳ γήρατος.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ ἀθλιότης ἐνεκατεστάθη παρ' αὐτοῖς. Μόνον ἀπὸ τὰ 600 φράγκα, τὰ ὅποια ἡ Ἰταλικὴ κυβέρνησις ἐχορήγει ἐτησίως εἰς τὸν γηραιὸν ἀπόμαχον, μόνον ἀπ' αὐτὰ περιέμενον νὰ ζήσουν. Αἱ δύο γυναῖκες ἠγγολοῦντο εἰς τὴν βαπτιστικὴν καὶ ἔδιδον μαθήματα, ἀλλὰ τὸ θέρος, ὅποτε ἡ κίνησις ἔπαυεν ἐν Νικαίᾳ καὶ οὐδαμῶ εὐρίσκον ἐργασίαν, αἱ ἱγναί τῶν οἰκονομίαι δὲν ἐπῆρουν. Ἀπὸ δύο ἐτῶν δὲ ὁ γέρων στρατιωτικὴς εἶχε προβληθῆ ἐκ παρὰ τὸν ὄψον τῶν ποδῶν καὶ εἶχον τὴν φροντίδα ἐπὶ πλέον νὰ τὸν περιποιῶνται. Οὕτως ἡ δυστυχία ἐπηυξήθη καὶ τοὺς περιέβαλε πανταχόθεν.

Ἀκούων τὴν θλιβερὰν ταύτην διήγησιν, ὁ Σβέρσι παρετήρησε καθ' ἑαυτὸν δύο τινὰ, πρῶτον ὅτι ἡ κ. Τσέρβι δὲν ὠμίλει τόσον καλά τὴν πολωνικὴν ὅσον ἡ κόρη της, τοῦτο δὲ τὸν ἔλαμψε νὰ συμπερᾶνῃ ὅτι ἀπορροφηθῆς ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ὁ Ὀρούσειβιτς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρσισιωθῆ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης του καθὼς ἀρσισιῶθῃ κατόπιν εἰς τὴν τῆς ἐγγονῆς του. Δεύτερον, ὅπερ δι' αὐτὸν ἦτο καὶ σπουδαιότερον, ὅτι εἰς τὴν διεσθῆ, οὕτως εἶπεν, πλὴν τῆς Νικαίας, ὅποθεν διέρχονται χιλιᾶδες ἀργοσχόλων Κροισῶν, ἡ κόρη αὐτή, μετὰ τὴν χάριν καὶ τὴν κολλονὴν, δι' ἧς ἐπροικίσθη ὑπὸ τῆς φύσεως, ἠδύνατο νὰ πλῆν εἰς τὸν χρυσόν, νὰ ἔχη ἀμάξας καὶ κομψότατον ἐνδιαιτήμα, ἐνῶ αὐτὴ τοῦναντίον ἐφόρει ἑσθῆτα τετριμμένην καὶ εἶχεν ὡς μόνον κόσμημα παλαιὴν κυανθῆν ταινίαν. Εἶχε λοιπὸν ἐμψυτόν τινα ἀρετήν, ἥτις τὴν προσεβύλασεν ἀπὸ τὸ κακόν. Ἐσκέπτετο δὲ ὅτι ἡ ἀρετὴ αὐτὴ εἶνε ἀποτελεσμα ἀγνῆς φύσεως καὶ ἐπιμελοῦς ἀνατροφῆς. Οὐδὲν ἄλλο ἐμίσησεν ἢ ὅτι ἀμφοτέρω σνιηνοῦντο ἐν τῷ αὐτῷ τῆς κόρης ταύτης.

Μέσῳ τῆς αὐτῆς συναναστροφῆς ἡσθάνθη ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον. Παρητήρησεν εἶτα μ' ἴση, εὐχαριστήσεως ὅτι ἡ ἀθλιότης ἐν τῇ αἰῶνι δύο γυναῖκες ἦσαν βεθυσιμένας, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἐξεις τῆς καλῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς εὐγενείας ἐκείνης τῶν τρόπων, ἥτις, προσερχομένη ἐξ αὐτῆς τῆς ψυχῆς, δὲν εἶνε ἀποτελεσμα διδαχῆς. Ἐὰν δὲ τὸν ὑπεδέχθησαν ὡς ἐν σταλὸν ὑπὸ τῆς θείας προνοίας, ἐφαίνοντο οὐχ ἦτον μᾶλλον ἡνυχαριστημένοι διότι ἐσχετίστησαν μετ' ἐντίμου ἀνδρός παρὰ ἐκ τῆς χρηματικῆς βοηθείας ἢ ν' ἐσχίσθη αὐτὴ ταῖς προσεπόρισ.

Τὰ τριακόσια ἐκεῖνα φράγκα, τὰ ὅποια ἐνεργείσεν εἰς τὴν μητέρα ἐμελλον ἴσως ν' ἀπαλάξωσιν ὀλόκληρον τὴν οἰκογένειαν πλείστον θλίψεων καὶ ταπεινώσεων καὶ ὅμως ὁ Σβέρσι ἡσθάνετο ὅτι ἡ μήτηρ καὶ ἡ κόρη πλείονον ἡνυγνωμόνουσαν διὰ τὸν τρόπον δι' οὗ συμπεριφέρθη πρὸς τὴν νεάν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του, ὅτι ἐν τῇ εὐθυφροσύνῃ του κατενόησε τὴν λύπην, τὴν ἐντροπήν καὶ τὴν θυσίαν εἰς ἣν ἡ πτωχὴ κόρη ὑπεβάλλετο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Προσευχῶς ἐκδίδεται ὑπὸ τῆς ἡμετέρας συνεργατικῆς Δίδος Ἑλένης Σ. Σβορώνου καὶ τοῦ κ. Θεοφ. Μ. Μάλλη ἡμερολόγιον τοῦ Αἰγαίου τοῦ 1905 ἔτους. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐκ 350 σελίδων ἐπὶ χάρτου ἀρίστης ποιότητος θὰ περιλαμβάνῃ ποικίλα ἱστορικά, ἡθιογραφικά, φιλοσοφικά ἄρθρα, μελέτας, κοινωνικά καὶ ἐπιστημονικά, ποιήσεις, διηγήματα, καὶ παντὸς εἶδους εὐθυμογραφικὰ δημοσιεύματα μετ' εἰκόνων γελοιογραφικῶν, καλλιτεχνικῶν καὶ πρωσοπογραφικῶν.

Ἐκαστος τόμος τιμᾶται ἀδελτος μὲν φρ. 3, δεδεμένος δὲ φρ. 4.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἐξεδόθησαν αἱ « Ἀναμνήσεις » ὑπὸ Κορνηλίας Πρεβεζιώτου καὶ Ἐμμ. Ταβανιώτου, ἡμερολόγιον τοῦ 1904 πλουσιώτατον εἰς ἐκλεκτὴν ὕλην. Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται ἀδελτος φρ. 4 1/2, χαρτόδετον φρ. 2 καὶ χρυσοδέτον φρ. 3.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ φίλου συνδελφου I. Δ. Σηλυβρίου τὰ τρία πρῶτα τεύχη τῆς « Ἀθηναϊκῆς Ἐπιθεωρησεως ».

Τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ἐκτυπούμενον ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καλλιτεχνικώτατα καὶ περιλαμβάνον παντοῖα τερπνά καὶ διδακτικά ἀναγνώματα, γεγονότα φιλοσοφικά, καλλιτεχνικά καὶ ἐπιστημονικά, ἐκτός δὲ τούτου καὶ πλῆθος καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, εἶναι ἀπαραίτητον ἀνάγνωσμα διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν.

Συνδρομὴ ἐν Ἐλλάδι ἐτησίᾳ δραχ. 12, ἐν τῷ ἔξωτεριῳ φρ. 15.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ μὴ πληρώσιντες ἀκόμη τὴν συνδρομὴν τὼν νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν τὰ χίλια εἰς τὴν ἀποστολήν τῆς κληρώσεως τοῦ Λαχείου τῶν δώρων τοῦ « Ἐσπερου » οἷτινος ἡ ἐκκύβευσις γεννίσκεται λίαν προσεχῶς. Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ δι' ἑξάμηνον ἐγγραφέντες νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς Β' ἐξουμνίας καθ' ὅσον ἤρξατο αὐτὴ πρὸ πολλοῦ.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν δέον νὰ μᾶς εἰδοποιῶσιν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν ἵνα μὴ ἐπέργεται διακοπὴ τοῦ φύλλου. Ἐπίσης παρακαλοῦμεν τοὺς μὴ λαθόντας φύλλον τι νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἵνα τοῖς ἀποστείλωμεν τὰ ἐλλείποντα τῶν αὐτῶν.

Ἀγγέλλονται βιβλία καὶ περιοδικὰ ὅσον ἤθελεν ἀποσταλῆ τῇ Διευθύνσει ἀντίτυπον.

Οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Λαχείου εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως ἐπισημίας συνδρομῆς ἐντυπος τοιοῦτος.

Δεχόμεθα διαφημίσεις καταστημάτων ἐκδόσεων, κτλ. ἐπὶ ἰδιονίτερα συμφωνίᾳ. Ὁ « Ἐσπερος » κυκλοφορῶν ἐφέτος εἰς 2,000 ἀντίτυπα καὶ ὡν διαδεδομένος εἰς τὰς καλλιτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας μας εἶναι τὸ μόνον κατ' ἀλληλοῦν ἔργον διαφημίσσεως.

Τὰ χειρόγραφα δημοσιεύματα ἢ μὴ δὲν ἐπισιρέφονται.

Ἄλλ' ὅ,τι πρὸ πάντων τὸν ἡνυχαρίσται ἦτο ὅτι ἐν τῇ δειλίᾳ καὶ τῇ ἀγνότητι τῆς Μαρίας διέβλεπε ποιᾶν τινὰ παραγῆν οἷαν πᾶσα νεάνις δοκιμάζει ἐναντι ἀνδρός, εἰς ὃν ὀφείλει, ἀπειρον εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν ὅποιον δὲν θεωρεῖ τόσοτον γέροντα ὅσον ὁ Σβέρσι ἐθεώρει ἑαυτὸν.

Ἦτο τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν ἡλικίας καὶ, παρὰ τὸ σφύγγος τῆς νεαρότης, εἶτε καρδίας του, ἤρχοντο στιγμὰς καθ' ἃς ἀμείβαλλε περὶ ἑαυτοῦ. Διόλου παράδοξον λοιπὸν ἂν ἡ ἀπλὴ ἐκείνη κυανθῆ ταινία καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν δύο γυναικῶν πρὸς αὐτὸν ἐθώπευσαν εὐαρέστως τὴν φιλαυτίαν του.

Ἐπειτα ταῖς ὠμίλησε μετὰ τοσούτῃ, πεποιοθῆσεως ὥστε αἱ δύο γυναῖκες συνεικινήθησαν εἰλικρινῶς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τῶν λόγων του, ὅτε δὲ, ἐγερθεῖς ἐν ἀναχωρήσει, ἐσφιγγε τὰς χεῖράς των καὶ ἡσθάνθη ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη τῷ ἀνταπέδωκε τὴν χειραψίαν μετὰ τὴν βλέμμα τεταπεινωμένον ἀλλὰ μετὰ ὅλην τὴν ζέσιν τῆς νεότητός της, ἡσθάνθη τοιαύτην μέθην καὶ τοσοῦτῳ ἦτο πεπληρωμένος τῆς εἰκόνας τῆς Μαρίας ὥστε ὁ ἡνίοχος ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐπανειλημμένως ποῦ ὄφειλε νὰ τὸν ὠδηγήσῃ.

Καθ' ὅδον ἐσκέπτετο ὅτι ὅτι ἦτο ἀσπερες νὰ ζωγραφίσῃ ἐπὶ ἡμιγυμνοῦ σώματος τὴν κεφαλὴν τῆς Μαρίας καὶ ἐσχημάτισε τὴν πεποιοθῆσιν ὅτι ἡ εἰκὼν του θὰ ἐκέρδιζε πολὺ ἂν ἐξωγράφισε τὴν κοιμισμένην κόρην μετὰ τὸ στήθος καλυπτόμενον ὑπὸ τινος σινδόνος.

Μόλις ἐπανεβλῶ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, θὰ στείλω νὰ μοῦ φέρουν ἐν οἰουδῆποτε πρότυπον καὶ θὰ ἐτοιμάσω τὸ σῶμα τῆς εἰκόνας ὥστε αὔριον ν' ἀρχίσω τὴν κεφαλὴν.

Ἐπειτα ἐλυπήθη σκεπτόμενος ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ μαζί του ἐνα τέτοιο πρότυπον, ὡς τὴν Μαρίαν, οὔτε νὰ τὴν πάρῃ κοντὰ του ὅταν θὰ ἐφευγεν ἐκ Νικαίας.

Ἡ ἀμάξα ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ἐργαστηρίου του.

— Ἐν τηλεγράφημα δι' ὑμᾶς, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ θυρωρὸς, μόλις εἰσῆλθε.

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Σβέρσι συνεργόμενος ἐκ τῶν σκέψεών του.

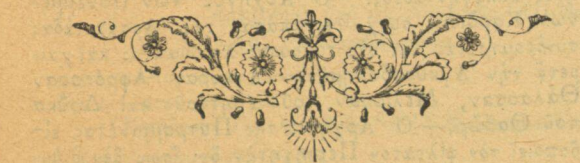
Ἐλαβε τὸ τηλεγράφημα καὶ τὸ ἦνοιξε μετὰ νευρικὴν χεῖρα, ἀλλὰ μόλις ἤρχισεν ν' ἀναγινώσκη, τὸ πρόσωπόν του ἐσκυθρώπαζε καὶ ἐκαλῶθη ὑπὸ ἐκφράσεως τρίμου.

Τὸ τηλεγράφημα περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

« Ὁ Κρέσοβιτς ἠτύονκτόνησεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν Ἐλθετε. Ἑλένη. »

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΩΑΝ. ΠΕΛΛΑΓΟΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς δι' ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ « Ἐσπερου », καὶ νὰ φοιτᾷ ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ « Παριασσοῦ », .

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΤΥΠΟΝ

(Ανταλλαγαι «Εσπέρου»)

«ΘΗΒΑΙ» 'Επίλεκτος εβδομαδιαία πολιτική και τών ειδήσεων εφημερίς εν Θήβαις. Διευθυντής ο φίλος κ. Γ. Κ. Ρόδης.

«ΕΣΠΕΡΑ» Καθημερινή εσπερινή εφημερίς εν Πάτραις, έτος Β'. Διευθυντής ο κ. Βασ. Θεοδοωρίδης

«ΕΡΓΑΤΗΣ» 'Εβδομαδιαία εφημερίς, του εργατικού κόσμου αποκλειστικόν όργανον εν Καλάμαϊς. Διευθυντής και εκδότης ο φίλος κ. Ι. Β. Πολιούρας.

«ΕΥΡΙΠΟΣ» 'Εφημερίς εβδομαδιαία πολιτική και τών ειδήσεων εν Χαλκίδι. 'Ιδιοκτήτης και διευθυντής ο κ. Αντ. Μάτσας.

«ΘΑΡΡΟΣ» 'Εβδομαδιαία εφημερίς εν Καλάμαϊς. Διευθυντής ο κ. Ι. Χ. Αποστολάκης.

«ΚΑΔΜΟΣ» 'Εφημερίς πολιτική εν Θήβαις. Διευθυντής ο κ. 'Αγγ. Ι. Τριμπίσκος.

Πολύ ελπιήθημεν, φίλτατη 'Αγωνιώσα Καρδιά, μαθόντες ότι ασθνεείτε: σάς ευχόμεθα καλήν ανάρωσιν.

'Εργα σου, φίλτατε Πρίγκηψ Μεσσηνίας, ελήφθησαν προσεχώς δημοσιευθήσονται

Νέαι Μαρμαρυγαί, φίλτατε 'Υψιπέτα 'Αετέ, εξεδόθησαν τόν παρελθόντα Φεβρουάριον.

'Η περί της μās έρωτάς, φίλτατε 'Αψοϋργε, δέν τυγχάνει δυστυχώς συνδρομητριας μας.

Πολύ ευχαριστώ, φίλτατε κ. 'Αχ. Μοροζίνη, δεχόμεθα τά έργα σας προς δημοσίευσιν. 'Αναμένομεν να μās στείλητε μετά τών εικόνων ίνα τά δημοσιεύσωμεν εάν βεβαίως είναι κατάλληλα... άλλ'άρου δέν είσθε συνδρομητής μας πώς διαβάζετε τόν «'Εσπερον»;

Δραχ. 2,50 και λύσεις ελήφθησαν, φίλτατη 'Ελληνική Σημαία: σέ ευχαριστούμεν πολύ.

Συνδρομή σας ελήφθη, φίλτατε 'Αστήρ του Πόντου, σέ ευχαριστούμεν θερμώς ως και διά τούς καλούς ύπερ του «'Εσπέρου» λόγους ύμων.

Διά τόν νέον συνδρομητήν πολύ σέ ευχαριστούμεν, φίλτατε Χαλασιέ Κόσμου.

Λύσεις κ.λ.π. ελήφθησαν, φίλτατη 'Ηχώ του Πόντου. Θερμότατα σέ ευχαριστούμεν διά την τόσην αγάπην, ήν τρέφεις προς τόν «'Εσπερον».

Λύσεις ελήφθησαν, φίλτατοι Μορμύρων Ρύαε και Πνεύμα της 'Αντιλογίας.

Ευχαρίστως εγχρίνομεν τό ψευδώνυμόν σου, φίλτατε Καρδιοκλέφτα. Δρ.2 ελήφθησαν ευχαριστούμεν.

Μαρμαρυγας έπιθυμοϋν ανταλλάξουν: 'Ο Χαλασιός Κόσμου με τόν Ούίλλιαμ Ο. Κόλδερπ, Φειδωνα, 'Ανεμοζάλην, Προποντιάδα Αύραν, 'Αμαράντον και με άλλας τās Καρδίας, τούς Δαίμονας και τά 'Ανθη. — 'Ο Πρίγκηψ Μεσσηνίας με την 'Ιφιγένειαν 'Αγαμέμνονος (ως και c. postales), Βελοφόρον 'Αρτεμιν, Γιασεμί, Καλαματιανήν, Λάτριδα του «'Εσπέρου», 'Εσμεράλδαν, Ολιμμένην

Καρδιαν, Γέφυραν Νέδωντος, Τρελλήν Ναυτοπούλαν και Βιψανίαν Λούκιλλαν. — 'Ο Πεθαμμένος Ζωντανός με τό 'Αλυτον Αίνιγμα, Χρυσασλίδα, Δίδα Θάλειαν Παυλάτα, 'Ανθισμένην Ροδιανήν, Δίδα 'Ελένην Σδορώνου, Σειρήνα, 'Αφρόεσαν Θάλασσαν, 'Αγκυροβολημένην 'Αγκυραν και Ι. Πάρκερ. — 'Ο 'Αρχηγός τών Πονεμένων Καρδιών με την 'Αφρόεσαν Θάλασσαν, Ι. Πάρκερ και 'Αγκυροβολημένην 'Αγκυραν. — 'Ο 'Αρχηγός της Πατρομινέτας με την Λάτριδα του «'Εσπέρου» (ήν κάλλιστα γνωρίζει και χαιρετά), Τρελλήν Ναυτοπούλαν, Δίδα Αικ. 'Ελευθεριάδου (ήν γνωρίζει), Κόμητα Μεσσηνίας, Φρά Διάβολον, Λάτριδα του 'Ωραίου και 'Αγκάθι. — 'Ο 'Αστερόεις Ούρανός με την 'Εκάτην, Βράχον τών Σπετσών και 'Ελεούσον Καρδιαν (εί δυνατόν γαλλιστέ και με τ' αρχικά των). — 'Ο Παλμός Καρδίας με την Μελανειμονα Νεάνιδα. — 'Ο Πρίγκηψ Δάκκαρ με τόν Λαμπάδιαν, 'Ανεμοζάλην και μετά τών εκ Πειραιώς συνδρομητών και συνδρομητριών όνομαστί.

Χαιρετισμοί, πληροφορίαί κλπ. — 'Η Δίς 'Ιφιγένεια 'Αγαμέμνονος συγγαίρει την Δίδα 'Αθ. Μπαξεβανάκη διά τώ ώραιόν της έργον «ή Μήτηρ» και τή υπενθυμίζει την φίλην της 'Εργ. Φ. Π... ήτις την έπληροφόρησε περί αυτής και περί της ιστορίας 'Ι. Μοσχάκη ως και την κωμωδιαν του 'Ιουλίου 1903 ήν και αυτή έγνωριτε λαμπρά. — 'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς τών 'Αγγέλων χαιρετά την Βελοφόρον 'Αρτεμιν ήν συμβουλεύει να μη περιφρονή τόν τόν βασιλείον του εις τās αίτήσεις ανταλλαγής Μαρμαρυγών, ως και τόν Περιηγητήν, δν συγγαίρει διότι ήρίστευσε κατά τās διπλωματικάς του εξετάσεις ως και εις τās του 'Ωδειου τοιαύτας. — 'Η 'Εκάτη συγγαίρει τόν Νοσταλγόν διά τώ ώραιόν του ποίημα, έρωτά τόν 'Αγαμέμνονα τί γίνονται αί κατακτήσεις του και την Καλύβην της 'Ερμητίδος διατί δέν φαίνεται πλέον εν Πειραιεί. — 'Η 'Αγκυροβολημένη 'Αγκυρα έρωτά τόν 'Ερμήν τί γίνεται, διότι 'αφ'ότου έγνωρίσθησαν δέν έμαθε τίποτε περί αυτού, ενώ αυτή τώ έγραψε και δέν είζειρεί πόθεν προέρχεται ή μακρά αυτή σιωπή του. — 'Η 'Αφροδίτη του Λυκαυγούς ασπάζεται την Βιψανίαν Λούκιλλαν, την 'Ονειροπόλον Ψυχήν και την 'Ερυθράν Βιολέτταν. 'Η ίδια προσφέρει τά compliments τή Τρελλή Ναυτοπούλα δι' ής την γνωριμίαν χαιρει πολύ. — 'Ο 'Αμαράντος δηλοί ότι δέν ανταλλάσσει πλέον ταχυδρομικά δελτάρια. — 'Ο Πρίγκηψ Μεσσηνίας χαιρετά τόν 'Ιππότην Μεσσηνίας, Δούκα Μεσσηνίας και Κόμητα Μεσσηνίας ους και ευχαριστεί θερμώς διότι κατά σύστασιν των ένεγράφη εις τόν αγαπητόν του «'Εσπερον». — 'Ο 'Αστερόεις Ούρανός χαιρετά τόν Βράχον τών Σπετσών, δν έρωτά αν έχη λύση τόν περιφανή εκείνον γρίφον. 'Ο ίδιος πληροφορεί την 'Ελεούσαν Καρδιαν ότι, αν ή απόλαυσίς του τρώσαντος την καρδιαν της είναι αδύνατος, τό προτιμώτερον είναι μικρόν ταξείδιον εις τās ούρανίας σκήνας προς άλλαγήν αέρος. — 'Ο 'Αρχηγός τών Πονεμένων Καρδιών συγγαίρει άπάσας τās 'Αρσακειάδας συνδρομητριας μας τās τυχούσας διπλώματος και χαιρετά την 'Αγκυροβολημένην 'Αγκυραν 'Αφρόεσαν Θάλασσαν, Μελισσαν του 'Υμηττου και Δούκα του Θασώρ. — 'Ο 'Αρχηγός της Πατρομινέτας είδοποιεί τόν φίλτατον Περιηγητήν ότι: ίσως δέν έλυθείται, καθόσον την 8 Δεκεμβρίου 1903 του έγραψεν εκ Σύρου και του έστειλε γρ... χωρίς να λάβη άπάντησίν του, εάν τά έλαβεν. — 'Ο Μορμύρων Ρύαε χαιρετά πάντας τούς συνδρομητάς και συνδρομητριας μας και ιδιαιτέρως τόν κ. Στέφανον Θ. Μώτην, δν γνωρίζει προσωπικώς και ζητεί τό ψευδώνυμόν

ΛΥΣΕΙΣ

των Π. 'Ασκήσεων των φύλλων 7,8,9,10 και 12 ε.δ.

41) 'Εστία (είνε=εστί— α). 42) Μύκης (μύ—κίς). 43) Σκύρος—Σύρος (νησί—εις ήρως). 44) ΕΣ, ής, ήρ, 'Ηρα, ήρα, πέρα, ΠΕΡ—ΟΣ, δν, εν, μέν, μένε, μείνε, ΕΙΝΕ—ΕΞΟΧΟΝ, έξοδον, έφοδον, έφορον, φόρον, πόρον, πόλον, πύλον, ΦΥΛΛΟΝ. 45) Φ, και, λάρος, Στλαμιάς, Σερωριος. 46) Στενός, προτέρημα, ευμένεια=έν άρετή μένε. 47) Διά του σ τ ό σχηματίζονται αί λέξεις: στόνος, στοά, πιστός, στόλος και διά του π ο : πόνος, άπό, ίπος, πόλος. 48) 'Ιδαία—'Αδανα ('Ι Α-νός, ΔΑΙ-ΔΑ-λος, Α-ΝΑ-φη). 49) Χαιροειν μετά χαιρόντων, κλαλειν μετά κλαίόντων. 50) Κίσσα—'Ρίς—Τί—'Θήρα—Μείων=ΚΡΤ—ΘΜ=κρά-τει θυμού.

51) Εϋήνος (εϋ-οίνος). 52) 'Υμήν—μήν. 53) 'Ρόδος—ρόδα. 54) 'Από Κορινθίας της 'Ελλάδος (άπό κόρην θείας της 'Ελλάδος). 56) ΔΑΝΙΑ (Δάντης, 'Αλυς, Νέστωρ, 'Ισός, 'Αλέξανδρος). 56) Οίτη—ήτοι. 57-58) Οί όφθαλμοί είναι τό κάτοπτρον της ψυχής—Ουδέν φίλτερον της πατρώας γής 59) Σιγάν την άληθειαν, χρυσόν έστι θάπτειν 60) 'Επιμελού παιδείας, ουχι πλούτου.

61) 'Επιμενίδης (επει-μέν-ήδη-ς). 62) 'Ηλεία—λεία (παρά-Λεία-σχωρός... σν χώρας-κεφαλήν). 63) Αί-νος—Οινός (βουβόν-ίνα σύ-οίνας). 64) Πύρρος—Πύρρος (άνακτᾶ = άνακτα — πυρρός=κόκκινος — πυρός πυρ-ως).

65) 'Ο μηρός ('Ομηρος) 66) ΤΕΝΕΔΟΣ 67) ΧΩΡΩ Ε Α Ρ Φ ΩΜΩΣ ΝΑΥΣΙΚΑ ΡΩΜΗ Ε Σ Μ Δ ΩΣΗΕ ΔΡ ΙΜΕ Ι Α Ο Κ Ι Ζ Σ Φ Α Δ Α Ζ Ω

68) 'Ιερουσαλήμ (Λάϊος, άΕτός, ΓαΡΟΥνας, άΣΑ-φής, δι'ΑΗΜμα). 69) 'Η πενία πᾶν έπινοεί 70) Ου-δεις πρό του μαθείν ήπίστατα.

71) Λυσίας—λύσις. 72) Φώς (λάμψις)—Φώς (άνηρ παρ' 'Ομήρω). 73) 'Η πόλις 'Υπάτη=είπα τι. 74) 'Ο φεύγων πόνουσ φεύγει τιμάς. 75) 'Οδησός είνε πόλις.

76) 'Ερυσίθη ('Ερις—'Ηθη). 77) Χρυσάνθη (χρη-σάν-θη). 78) 'Ο Πόρος του βασιλέως Πάρου. 79) 'Η 'Ρίγα 80) 'Η 'Ιφιγένεια άπέθανέν επί του βωμού.

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

['Η λέξις διά μέν τούς συνδρομητάς μας λειπεί 5, διά δέ τούς μη τοιούτους Ιδιαίτεροι συμφωνία].

Ζητώ την διεύθυνσιν του 'Αμαράντου δι' άλληλο-γραφίαν.

Χαλασιός Κόσμου.

Συγγαίρω έγκαρδώς τόν φίλτατον κ. Γεώργιον Σίλταν επί τή μνηστεία του' και την Δίδα Είρ. Βοηκλή επί τή αίσις επανόδου της.

Βασιλείς τών 'Ανθών.

Πληροφορώ πάσας τās αγαπητάς συνδρομητριας και τούς συνδρομητάς του φίλτατου «'Εσπέρου» ότι ήλ-λαξα ψευδώνυμον.

'Αφροδίτη της Μήλου.

'Ανταλλάσσομεν είκονογραφημένα δελτάρια. Gregoire Beilkhdjidés και Jean Calandarides. Samsoun.

'Ανταλλάσσω είκονογραφημένα δελτάρια. Διεύθυν-σις: Ούρανόν Λαμίας-Λαμίαν.

του.—'Ο κ. Π. Πέππας συλλυπείται έγκαρδώς τόν φίλον του κ. Θ. Δ. Δόντην επί τώ θανάτω του σε-βαστου και πολυκλαύστου πατρός του. — Τό Ζλάπ πληροφορεί την Δεισοδαιμόναν και την 'Ερμητίδα ότι θά ταίς πέμψη τās ζητηθείσας Μαρμαρυγας: τό αίτιον δέ της άργοπορίας ήτο τό κυνήγι εν τή έξοχή ένθα τώρα ζή. Τό ίδιον Ζλάπ χαιρετά ευλαδώς την Ζου λείκαν ήν έγνωριτεν εν τή «Διαπλάσει» και την έρωτά πώς διέρχεται εν Κων)πόλει; πώς πηγαινει ή φαν-τασία εν τή ζωγραφική και τή ποιήσει; Καιτοι ά-γνωστον πρός αυτήν εν τούτοις αί έρωτήσεις του καταλληλόταται αν δέν είναι άλλη, άλλως συγγαίρει αυτήν διά την άρπαγήν του ψε δωνούμου και τή ζητεί συγγνώμην διά τ' άνωτέρω. Τό ίδιον έρωτά τόν Πε-ριηγητήν πού εύρίσκειται; μήπως εν Κοζάνη ή κά-μνη περιηγήσεις εις τά περί τώ Α' Νεκ:οταφείον μερή μετά του φίλτατου του 'Αλέκου; τόν δέ κ. Μ. Κασσελίδην αν έπήρε τά έλλειποσύμφωνα από φρά-σεις του 'Ομήρου ή του Πλάτωνος. — 'Ο κ. 'Ανδρ. Παπαδημητρακόπουλος αντιχαιρετά την Τρελλήν Ναυτοπούλαν, ήν ευχαριστεί άπειρώς διά την ευμέ-νειαν μεθ' ής κρίνει τά έργα του, την πληροφορεί ότι ή αδελφή του ουδέν δελτάριον ιδικόν της έλαβε και την παρακαλεί να ανταλλάξουν Μαρμαρυγας.— 'Η 'Θαλπερά 'Ανάμνησις πληροφορεί την Τζέννυν ότι ουδεμίαν ύπόσχεσιν περί παραγεμιστής πάππιας έδωκε ποτε και ίσως άπατάται ως πρός την του όνό-ματός της ανακάυψιν.—'Ο 'Εραστής της Σελήνης συγγαίρει την Φιλώγγελων Κόρην διά την άπάντησιν ήν είδει εις την Τζέννυν ήτις πάντοτε άπερισκέπτως γράφει εν τή άλληλογραφία του «'Εσπέρου». — 'Ο Βράχος της Φρεαττύος συμβουλεύει την Μελανει-μονα Νεάνιδα να μη έπιχειρή να πειράξη όλους διότι μερικοί είναι όνομα και πράγμα Βράχος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεχται μέχρι της 3ης Νοεμβρίου ε.δ.

95. Στοιχειόγριφος. 'Οστις μ' έγγίση παρευθύς λαμβάνει άλλο χεώμα, άκέφαλος δ' εύρίσκειται εις όλον σου τό σώμα.

'Εοτάλη υπό του Πρίγκηπος Δάκκαρ.

96—97. Αίνιγματα.

α.) Γύρω-γύρω κάγκελα και μεσ'στη μέσ' ο κλέφτης.

β.) Πετάει-πετάει: και δέν τό κουνάει.

'Εοτάλησσαν υπό του 'Αστερόεντος Ούρανοϋ.

98—99. Ερωτήσεις.

α.) Ποία πόλις της Ευρώπης είναι ευρωστος;

β.) Ποία πόλις της 'Ελλάδος έχει 3 καλά;

'Εοτάλησσαν υπό της Λευκής 'Αθιγγανίδος.

100—101. Λογοπαίγνια.

α.) Ποία νήσος είναι και πρόθεσις;

β.) Ποία νήσος σώζει τούς ναυτιλλομένους;

'Εοτάλησσαν υπό της Ναυτικής 'Ελλάδος.

102—105. Έλλιποσύφωνα.

α.) ηαω—αω—ιωαο—αη—ιο.

β.) οί—οιχ—οοι—οαι.

'Εοτάλησσαν υπό της Αίδος 'Αν.Σ. Καλογεροπούλου.

γ.) αιου—ιου—οσα—ευε.

'Εοτάλη υπό της Μιούζας.

δ.) ου—αιο—αιο—ο—αι—α—ο—αιω—αιε

'Εοτάλη υπό του Βασιλέως τών 'Αγγέλων.

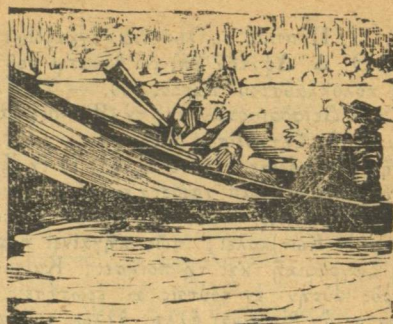
106. Γρίφος.

9×5 Γ ᾶ Ν ιδέ Σ 1 ως αλέκτορος ΓΝ ως η.

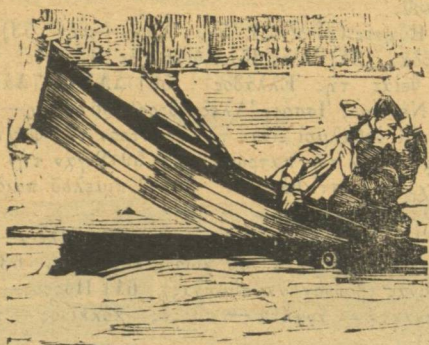
'Εοτάλη υπό του Ναύτου του 'Αγολικού.

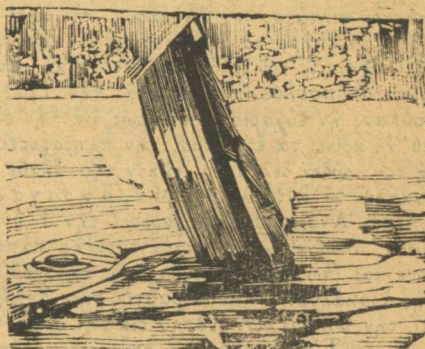
Ὁ ισχνὸς αἰσθηματίας:
— Δεσποινίς, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξομολογηθῶ...
πρὸ πολλοῦ... Ἄγ!... σὰς λατρεύω!

...Θεῖον πλάσμα, γουπετῶ ἐνώπιόν σας...

...Δι' ὑμᾶς θὰ ἔδιδον τὴν ζωὴν μου εὐχαρίστως...
(Ἡ συνέχεια εἰς τὸν πυθμέν.)

...Καί...

ΣΤΟΥ
ΦΛΕΡΙΑΝΟΥ
Διαρκῆς Ἐκθεσίς Ἀνοθέων Ἀνοδοδε-
τικῆ ἀπαράμιλλος. Τρέξατε φιλιανθεῖς
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 12

ΑΤΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ—ΒΙΒΛΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Πανακτωῶν 41, Ἀθήναι.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἀθη. ὠν-Πειραιῶς	Δρ. 7
Ἐσωτερικοῦ	» 8
Ἐξωτερικοῦ	Φρ. 8

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΦΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Βουλῆς 13

Ὁραὶ ἐπισκέψεως 8—12 καὶ 2—6.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΜΤΡΟΠΟΙΕΙΟΝ

M. ΚΟΛΛΑΡ

23—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας—23

ΕΝ ΑΘΗΝΑΣ

Αρώματα Μανδύλιον. — Παρὸς εἶδους Ἀρώ-
ματα. — Σάπωνες Ἀρωματικοί. — Κολώρια
κατ' ὄκταν.

(Α δρ. 3.50 Α. Α. δρ. 6. EXTRA δρ. 10.